บทนำ
ไม่เป็นลูกค้า

เสียงกระทบกันของตะหลิวกับกระทะค่อยๆ เบาลงเมื่อใกล้ถึงเวลา ปิดรับออร์เดอร์ ในห้องครัวของร้านอาหารที่มีวิวแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นฉากหลัง กลิ่นหอมของเครื่องเทศไทยยังอวลอยู่ในอากาศ กลิ่นที่บ่งบอกได้ทันทีว่า รอยด์ ครัว เรสเตอรองต์ คือร้านอาหารไทยฟิวชันที่ทำให้คนทั้งโลกรู้จักคำว่า รสไทยอย่างแท้จริง

ที่นี่คือร้านอาหารที่ถูกจัดให้อยู่ในระดับต้นๆ ของย่าน ได้รับรีวิว ในหลายเว็บไซต์ด้วยคะแนนที่สูง ที่นี่ไม่ได้มีเพียงบรรยากาศริมแม่น้ำที่งดงาม แต่ยังมีอาหารที่ผสมผสานระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับรากเหง้าของ วัฒนธรรมให้ลิ้มลอง วันหยุดสุดสัปดาห์แทบไม่มีโต๊ะว่าง ลูกค้าทั้งขาประจำ ขาจรแน่นร้านจนต้องจองล่วงหน้าเป็นสัปดาห์

หัวเรือใหญ่ของร้านคือกรองแก้ว หรือที่ใครๆ เรียกว่าเชฟจุ้ม หญิง แกร่งผู้คลุกคลีงานในครัวมามากกว่าสามสิบปี เธอไม่เพียงเป็นเชฟระดับ อาจารย์ แต่ยังเป็นเจ้าของสถาบันสอนทำอาหารชื่อดังที่ปั้นเชฟฝีมือดีออกมา นับไม่ถ้วน

กรองแก้วสร้างร้านนี้ขึ้นพร้อมกับสามีผู้ล่วงลับ ก่อนที่เขาจะจากไป

อย่างไม่มีวันกลับเมื่อห้าปีก่อน แต่ร้านรอยด์ ครัวยังคงดำเนินต่ออย่างไม่ติดขัด ด้วยชื่อเสียงที่สั่งสมและรางวัลมากมาย โดยเฉพาะเครื่องหมายการันตีจากมิชลินไกด์ที่ร้านนี้ครองต่อเนื่องถึงสามปีซ้อน

และหลังจากเปิดตัวเชฟรุ่นใหม่อย่างฉัตรชนก หรือเชฟฉัตร เชฟสาววัยยี่สิบเก้าปี ลูกสาวเพียงคนเดียวของกรองแก้วกับสามีซึ่งเป็นทายาทโดยตรงของร้าน ชื่อของรอยด์ ครัวก็ยิ่งถูกพูดถึงมากกว่าเดิม

ฉัตรชนกได้สืบทอดทั้งพรสวรรค์และฝีมือของพ่อกับแม่ไว้อย่างครบถ้วน ทั้งยังพัฒนาอาหารสูตรใหม่ที่ดีต่อสุขภาพไปในตัว เธอทำให้ลูกค้าในร้านยังคงแน่นขนัด หลายคนเวียนกลับมา ด้วยหลงใหลในรสมือที่ยังคงกลิ่นอายของความเป็นไทยอยู่เต็มเปี่ยม

แต่ในอีกมุมหนึ่งก็ไม่อาจเลี่ยงเสียงเปรียบเทียบจากคนในวงการ เพราะสองปีที่ผ่านมา ร้านรอยด์ ครัวไม่เคยได้รางวัลมิชลินไกด์อีกเลย ข่าวลือจึงกระจายไปทั่วว่าบางทีฉัตรชนกอาจไม่เก่งเท่าที่ควร คุณภาพของร้านถึงได้ถดถอยลง ทว่าความจริงนั้นไม่ได้เป็นอย่างที่ใครพูดเลยแม้แต่น้อย

“เก็บครัวเลยก็ได้ คงไม่มีลูกค้าแล้ว” เสียงอ่อนล้าของฉัตรชนกบอกกับพนักงานในครัวขณะยืนพิงเคาน์เตอร์ครัว หลังเห็นว่าลูกค้าโต๊ะใหญ่ในร้านทยอยกันออกจากร้านไป

ร้านอาหารแห่งนี้ตั้งอยู่ในเขตท่าพระจันทร์ เป็นอาคารพาณิชย์สองชั้นสามคูหาในยุคเจ็ดศูนย์ที่รีโนเวตใหม่ ตกแต่งภายในแบบไทยร่วมสมัย ผสมกลิ่นอายวังเก่ากับความเรียบง่ายแบบลอฟต์อย่างลงตัว เปิดรับออร์เดอร์แรกตั้งแต่สิบเอ็ดโมงตรง มีพักเบรกช่วงบ่ายสอง ก่อนจะเปิดรับลูกค้าอีกครั้งตอนหกโมงตรง และเปิดรับออร์เดอร์สุดท้ายในเวลาสามทุ่มครึ่ง

วันนี้ลูกค้าแน่นตั้งแต่หัวค่ำ คงเพราะกระแสจากรายการเกมโชว์แข่งทำอาหารชื่อดังที่ฉัตรชนกเพิ่งไปเยือนมา ในฐานะตัวแทนจากร้านอาหารท้องถิ่น ท้าประลองฝีมือกับเชฟแชมป์เก่าซึ่งเป็นเชฟจากโรงแรมชื่อดัง

แม้ผลจะออกมาว่าเธอแพ้ แต่ก็ถือว่าเป็นคะแนนที่สูสี ปฏิเสธไม่ได้ว่า

รู้สึกเจ็บใจอยู่ลึกๆ แต่กระนั้นฉัตรชนกก็มองมันในแง่ดีว่าอย่างน้อยก็ช่วยให้ร้านเป็นที่รู้จักมากขึ้น แม้ในโลกออนไลน์จะไม่ได้ใจดีกับเธอเท่าไรก็ตาม

ความพ่ายแพ้ครั้งนี้ ทำให้มีทั้งเสียงชื่นชมและเสียงแซะปนกันไป บางข้อความบอกว่าเธอไม่มีฝีมือจริง เป็นเชฟดังได้เพราะบารมีพ่อแม่ คำพูดเหล่านั้นยังวนเวียนในหัวอยู่จนถึงตอนนี้

“เพิ่งสามทุ่มเองนะครับ” เสียงของนำโชค ลูกมือคนสนิทแย้งขึ้นอย่างเกรงใจ

เด็กหนุ่มร่างสูงกำยำคนนี้เป็นผู้ช่วยเชฟที่อายุน้อยที่สุดในร้าน เขาเป็นลูกชายของคนสวนที่บ้านของฉัตรชนก เห็นกันมาตั้งแต่เด็ก ไม่ได้มีพรสวรรค์ด้านทำอาหารนักแต่ก็ขยัน เธอเห็นความตั้งใจนั้นดี จึงให้เขามาเป็นผู้ช่วยในครัวและมักมอบหมายงานเบาๆ ให้เขาทำอยู่เสมอ

“เก็บเถอะ ฉันเหนื่อยแล้ว” เชฟสาวตอบ หลังหันไปมองใบหน้าที่เต็มไปความสงสัยของอีกฝ่าย แล้วถอนหายใจเบาๆ ความเหนื่อยที่เอ่ยออกมานั้นไม่ใช่จากร่างกาย แต่เป็นจิตใจ

การต้องอยู่ใต้เงาชื่อเสียงของพ่อแม่มาทั้งชีวิตไม่เคยง่าย และวันนี้ในโลกโซเชียลก็มีคนพูดถึงเธออีกแล้ว เรื่องเดิมๆ ที่ว่าเธอไม่คู่ควรกับตำแหน่งเชฟหลัก ทั้งที่เธอมีดีกรีจากหลายสถาบัน ทั้งยังได้ครองตำแหน่งรองแชมป์มาสเตอร์เชฟ เดอะโพรเฟสชันนัลส์ไทยแลนด์[1] มาการันตีอีกทาง

ตอนนี้ร้านอยู่ในการดูแลของฉัตรชนก แต่ก็มีกรองแก้ว แม่ของเธอคอยสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง ทุกอย่างดำเนินได้ด้วยดี เพียงแต่เสียงวิจารณ์จากภายนอกกลับยังไม่ยอมเงียบลงง่ายๆ

“ไม่กลัวเป็นเหมือนคราวก่อนเหรอครับ ที่เก็บครัวหมดแล้วลูกค้าโต๊ะใหญ่เข้ามาอะ”

---

[1] เป็นรายการเรียลิตี้โชว์แข่งขันทำอาหารภาคแยกของมาสเตอร์เชฟไทยแลนด์ ที่เน้นเชฟมืออาชีพ ผู้ผ่านประสบการณ์งานครัวมาแล้วมาแข่งขันทำอาหารกัน

นำโชคพูดขึ้นอีกครั้งด้วยสีหน้าที่ดูกังวล ไม่ใช่เพราะเพิ่งเคยเกิด แต่มันมักเกิดขึ้นบ่อยๆ ราวกับเป็นอาถรรพ์ และการเก็บล้างครัวซ้ำสองรอบก็ไม่ใช่เรื่องที่น่าอภิรมย์สำหรับคนครัวที่เหนื่อยมาทั้งวันเช่นพวกเขา

ฉัตรชนกเหลือบมองหน้าเขาอีกครั้ง ก่อนตอบด้วยน้ำเสียงที่คล้ายออกคำสั่ง

“บอกให้เก็บก็เก็บเถอะ ถ้ามีลูกค้าเข้ามาเดี๋ยวฉันทำเอง ทุกคนจะได้ไปพัก”

คำสั่งนั้นทำให้ทุกคนในครัวเริ่มขยับมือ

เวลาขยับคืบไปถึงสามทุ่มยี่สิบนาที ทุกคนต่างคิดว่าคืนนี้คงไม่มีลูกค้าอีกแล้ว แต่ตอนนั้นเอง เสียงของสายใจ ผู้จัดการร้านก็ดังเข้ามาในห้องครัว

“คุณบัวคะ ลูกค้าเข้าค่ะ”

เสียงนั้นทำให้ทุกคนในครัวหยุดชะงักโดยอัตโนมัติ บัวคือชื่อเล่นแบบย่อของฉัตรชนก โดยชื่อเล่นเต็มๆ ของเธอนั้นคือบัวบก เป็นชื่อที่น้อยนักจะได้ยิน หลายคนจึงเรียกแค่บัว ส่วนตัวเธอเองก็เลือกใช้ชื่อในวงการว่าเชฟฉัตร แทนที่จะใช้ชื่อเชฟบัวบกตามชื่อเล่น

ฉัตรชนกเงยหน้าขึ้นจากลิสต์รายการวัตถุดิบที่ต้องซื้อในวันพรุ่งนี้แล้วถามกลับอย่างร้อนใจ

“กี่คนคะ”

“คนเดียวค่ะ รับไหมคะ”

เชฟสาวเหลือบมองนาฬิกาแขวนบนผนัง แม้จะเหลืออีกไม่กี่นาที แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาปิดครัว เธอจึงพยักหน้าช้าๆ

“รับค่ะ แค่คนเดียว คงสั่งไม่มากเท่าไร”

อีกฝ่ายรับคำแล้วกลับไปที่หน้าร้าน เพียงครู่เดียวก็กลับมาพร้อมใบสั่งอาหารในมือ

“คุณบัวคะ ลูกค้าสั่ง...ข้าวกะเพราเนื้อค่ะ”

เสียงที่แจ้งมานั้น ทำให้คิ้วเรียวสวยของฉัตรชนกขมวดเข้าหากัน

โดยอัตโนมัติ

“อย่างเดียวเหรอคะ”

“ค่ะ” อีกฝ่ายพยักหน้า พลางมองมาด้วยแววตาหวั่นๆ

เชฟสาวถอนใจ เหมือนความเหนื่อยที่เพิ่งเริ่มซาลงตีตื้นขึ้นมาอีกครั้ง อดไม่ได้ที่จะเอ่ยออกมาอย่างหงุดหงิด

“อาหารมีตั้งห้าสิบกว่าเมนู แต่เลือกสั่งกะเพราเนื้อที่ไม่มีในเมนูเหรอ”

เธอไม่เคยชอบใจที่ลูกค้าสั่งอาหารนอกเมนู ไม่ใช่เพราะกลัวทำไม่ได้ หรือทำออกมาไม่อร่อย แต่เพราะมันหลุดจากแบบแผนที่วางไว้

เธอที่เป็นเหมือนหัวเรือใหญ่คนใหม่ พยายามใส่ใจและควบคุมทุกอย่างในทุกกระบวนการ ทุกเมนูของที่นี่ผ่านการออกแบบและทดลองนับครั้งไม่ถ้วน ดังนั้น การที่ใครบางคนเลือกกินอาหารอย่างอื่น เช่น ข้าวกะเพราเนื้อ ในร้านฟิวชันระดับนี้ มันจึงเหมือนดูแคลนความพยายามของคนครัวทั้งหมดโดยไม่รู้ตัว

“ลูกค้าบอกว่าเพิ่งกลับจากต่างประเทศค่ะ อยากกินมากๆ เธอบอกด้วยว่าจะคิดราคาเท่าเมนูเนื้ออื่นๆ ก็ได้”

ผู้จัดการหญิงพูดต่ออย่างระมัดระวัง เพราะรู้ดีว่าคนอย่างอีกฝ่ายไม่ชอบคำสั่งพิเศษจากลูกค้าแบบนี้เท่าไร

ฉัตรชนกเงียบไปครู่ สูดลมหายใจเข้าลึกก่อนผ่อนออกช้าๆ พยายามข่มความรำคาญที่แล่นวูบขึ้นในอก เธอเหลือบมองไปทางหน้าร้าน เห็นเพียงเงารางๆ ของหญิงสาวคนหนึ่งที่นั่งอยู่โต๊ะริมกระจก มีกระเป๋าเดินทางใบหนึ่งข้างตัว

“ก็ได้ค่ะ บัวจะทำให้ แต่แค่เมนูเดียวนะคะ บอกเขาด้วยว่าครัวจะปิดแล้ว”

เธอก้าวไปเปิดตู้แช่เนื้อที่พนักงานเพิ่งจัดเก็บเมื่อครู่ แสงไฟสีขาวจากตู้สะท้อนบนปลายมีดในมือ ฉัตรชนกหยิบเนื้อชิ้นพอดีออกมาวางบนเขียง เคลื่อนไหวอย่างชำนาญ

เสียงมีดกระทบเขียงดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอ เนื้อวัวชั้นดีถูกหั่นเป็นชิ้นบางเท่ากันทุกชิ้น ก่อนที่ฉัตรชนกจะโยนลงกระทะร้อนที่ตั้งรอไว้ เสียงฉ่าแรกดังขึ้นทันทีที่น้ำมันรำข้าวกระทบเนื้อ กลิ่นหอมลอยฟุ้ง ผสานกลิ่นกระเทียม พริก และใบกะเพราที่ถูกฉีกด้วยมือ ตามด้วยใบมะกรูดหั่นฝอยอีกเล็กน้อยเป็นส่วนสุดท้าย

เธอปรับไฟให้แรงพอดี มือหนึ่งควงตะหลิว อีกมือควบคุมจังหวะการคลุกเคล้าอย่างใจเย็น ทั้งที่ภายในเดือดพล่านกว่ากระทะตรงหน้า

'จะลองเมนูพื้นๆ จากเชฟร้านนี้ยั้นเหรอ ก็ได้...แล้วจะได้รู้ว่าเมนูพื้นๆ จากร้านนี้ไม่ใช่ธรรมดา'

นำโชครีบตักข้าวสวยร้อนๆ ใส่จาน ส่งให้เชฟสาวราดด้วยกะเพราเนื้อที่ยังคงเดือดนิดๆ จากกระทะลงไป ก่อนเช็ดขอบจานให้สะอาด ฉัตรชนกมองผลงานตัวเองแล้วตั้งคำมั่นในใจ ลูกค้าที่ไม่คิดเหลียวมองเมนูของร้านคนนั้นจะต้องพูดคำว่าอร่อยจนเสียดายที่ไม่สั่งอาหารเมนูอื่นของร้านอย่างแน่นอน

กลิ่นหอมของพริกกระเทียมที่ลอยมาตามลมจากในครัว ทำให้ อลินยาเผลอกลืนน้ำลายโดยไม่รู้ตัว

หญิงสาวนั่งหลังตรง รู้สึกได้ถึงแรงคาดหวังที่ตีตื้นขึ้นมาในอก หล่อนเพิ่งเดินทางมาถึงประเทศไทยเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน ทีแรกคิดเอาไว้ว่าจะตรงกลับบ้านที่อยู่ย่านสาทรทันที แต่เพราะได้เห็นคำโฆษณาในจอมอนิเตอร์บนรถแท็กซี่วีไอพีที่เรียกใช้บริการจากสนามบิน หล่อนก็นึกเปลี่ยนใจ

'รสมือแม่'

คำโฆษณาสั้นๆ นั้นทำให้คิ้วขมวดเข้าหากันโดยไม่รู้ตัว สมัยนี้ยังมีใครใช้สโลแกนแบบนี้อยู่อีกหรือ อลินยาคิดพลางแบะปากเล็กน้อย แม่ใครก็แม่คนนั้น รสมือคงไม่มีทางเหมือนกันได้หรอก หล่อนพึมพำเงียบๆ มองภาพนั้นนิ่งๆ ขณะรถคันงามเคลื่อนไปท่ามกลางแสงไฟยามค่ำคืน

แล้วภาพในจอก็เปลี่ยนไป เป็นภาพหญิงร่างสูงในชุดเชฟสีขาวสะอาดตา พร้อมข้อความแนะนำว่า ‘เชฟฉัตร’ ผู้สืบทอดรสมือจากแม่ซึ่งเป็นเชฟระดับประเทศ จนกลายเป็นตำนานรุ่นสองที่ได้รับเสียงชื่นชมไม่แพ้กัน

ภาพและคำประกาศนั้นทำให้อลินยาเลิกคิ้วขึ้น ริมฝีปากอวบอิ่มเคลือบลิปสติกชมพูอ่อนเริ่มคลี่ยิ้มจางๆ แม้จะดึกมากแล้ว แต่กลับรู้สึกหิวขึ้นมาเฉยๆ และนั่นก็ทำให้หล่อนมาอยู่ที่นี่

ร่างสูงในชุดเชฟสีขาวสะอาดตาที่ก้าวออกมาจากครัว ทำให้อลินยา กลับมาโฟกัสกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้า เป็นเชฟคนเดียวกับที่หล่อนเห็นในภาพโฆษณาก่อนหน้านี้

ใบหน้าของอีกคนยังคงดูมุ่งมั่นไม่ต่างในภาพถ่าย เพียงแต่ตัวจริงนั้นดูดีกว่าด้วยหุ่นที่ทะมัดทะแมงเหมือนนักกีฬา ผมดำขลับที่รวบไว้ด้านหลังทำให้เห็นโครงหน้าที่ชัดเจนจนแทบไม่ต้องเพ่งพินิจ ใบหน้ารูปไข่ ดวงตาคมลึก จมูกรูปหยดน้ำโด่งกำลังดี ริมฝีปากบางเป็นรูปกระจับน่าจับจ้อง เธอถือถาดเสิร์ฟด้วยท่าทีสุขุม ดูต่างจากเชฟทั่วไปที่ใครเคยเห็น

ในถาดนั้นมีเพียงข้าวกะเพราเนื้อร้อนๆ ที่ยังส่งควันกรุ่น พร้อมถ้วยน้ำปลาพริกขี้หนูสามสีหั่นละเอียด ดูพิถีพิถันจนสัมผัสได้ถึงรสกลมกล่อมตั้งแต่ยังไม่ทันชิม

ฉัตรชนกเลือกจะออกมาเสิร์ฟด้วยตัวเองในคืนนี้ ทั้งที่โดยปกติไม่ค่อยทำ ด้วยอยากให้อีกฝ่ายเห็นว่าข้าวกะเพราเนื้อจานนี้พิเศษกว่าจานใดและลึกๆ ก็อยากเห็นสีหน้าของลูกค้าคนนี้ด้วยตาตัวเอง เพื่อย้ำเตือนว่าเธอยังคู่ควรกับชื่อร้านรอยด์ ครัว ที่แม่ไว้ใจให้ดูแล

หญิงสาวที่โต๊ะเงยหน้าขึ้น ยิ้มบางๆ พร้อมกล่าวขอบคุณอย่างสุภาพตอนที่อาหารถูกวางลงตรงหน้า เสียงเรียบนั้นกลับทำให้หัวใจของฉัตรชนกสะดุดเล็กน้อย ใบหน้าสวยเฉี่ยวของผู้หญิงคนนี้มีบางอย่างที่ทำให้กลางอกสั่นไหวอย่างไม่มีเหตุผล

แต่เพียงเสี้ยววินาที ฉัตรชนกก็กลบความรู้สึกนั้นลงด้วยท่าทีเรียบเฉย ก่อนจะถอยกลับไปยืนที่หลังเคาน์เตอร์ ปล่อยให้สายตาตัวเองติดอยู่ตรงโต๊ะนั้นอย่างเงียบๆ

อลินยามองจานอาหารอยู่ครู่หนึ่ง อดไม่ได้ที่จะรู้สึกชื่นชมในใจ ขนาดสั่งแค่เมนูธรรมดายังจัดจานได้สวยขนาดนี้ สมกับเป็นร้านดังที่ได้รับการกล่าวถึงในโลกออนไลน์

มือเรียวขาวหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายรูปไว้หนึ่งภาพ จากนั้นค่อยวางลง หยิบช้อนขึ้นมาตักกะเพราเนื้อเข้าปาก คำแรกกลิ่นหอมของพริกและใบกะเพราผสมเข้ากับรสเค็มเผ็ดที่คุ้นเคยจนหัวใจหล่อนสั่นวูบไปชั่วขณะ แต่ก็ยังไม่แน่ใจ หล่อนเคี้ยวช้าๆ อย่างละเมียดละไม ก่อนกลืนลงคออย่างครุ่นคิด สีหน้าดูเรียบเฉยแต่สายตาคล้ายกำลังไล่ตามความทรงจำเก่าๆ ที่ยังไม่แน่ชัด

ทุกอิริยาบถนั้นอยู่ในสายตาของฉัตรชนก เธอยืนนิ่ง มือที่กอดอกไว้บีบแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว ลุ้นจนแทบไม่หายใจว่าอีกฝ่ายจะรู้สึกอย่างไรกับอาหารจานนั้น

อลินยาตักคำที่สองอย่างตั้งใจ เคี้ยวเบาๆ แล้วกลืนลงคออีกครั้ง จากนั้นก็เงียบไปครู่หนึ่ง

‘ที่นี่ก็ไม่เหมือน...’ หญิงสาวคิด ก่อนจะวางช้อนลงบนจานอย่างช้าๆ เอื้อมมือไปหยิบแก้วน้ำขึ้นดื่ม แล้วเงยหน้าขึ้นเรียกพนักงานด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

“รบกวนคิดเงินด้วยค่ะ”

เสียงนั้นนุ่มนวล ทว่ากลับมีแรงปะทะจนทำให้หัวใจของคนปรุงเหมือนหล่นวูบ

คำถามผุดขึ้นมากลางใจว่าอีกฝ่ายไม่พอใจอะไรหรือเปล่า หรือรสชาติในจานนั้นยังไม่ถูกปาก แต่ถึงอย่างนั้นฉัตรชนกก็มั่นใจเต็มร้อยว่าไม่มีอะไรผิดพลาด ทุกวัตถุดิบถูกชั่งตวงอย่างแม่นยำ รินเครื่องปรุงทุกหยดลงด้วยใจ เธอชิมก่อนเสิร์ฟด้วยซ้ำ ทุกอย่างสมบูรณ์แบบตามที่ควรจะเป็น

“คุณลูกค้าไม่พอใจอาหารหรือเปล่าคะ”

เสียงของสายใจดังขึ้นอย่างสุภาพ เมื่อก้าวเข้ามาที่โต๊ะเพื่อสอบถามตามหน้าที่ ไม่ใช่ครั้งแรกที่ลูกค้ากินเหลือ แต่ไม่บ่อยนักที่จะเห็นใครตักแค่สองคำแล้ววางช้อนลงเฉยๆ โดยเฉพาะอาหารจากฝีมือของเชฟฉัตร

อลินยาเงยหน้าขึ้น ส่งยิ้มให้เล็กน้อย

“เปล่าค่ะ แค่ต้องไปแล้ว”

“อย่างนั้นจะให้ห่อกลับไหมคะ”

สายใจยังไม่ละความพยายาม ด้วยรู้ดีว่าเชฟสาวเจ้าของร้านไม่ชอบให้ลูกค้ากินเหลือ ไม่ใช่แค่เรื่องศักดิ์ศรี แต่เพราะเจ้าตัวคิดมาอย่างดีแล้ว ทั้งปริมาณและรสชาติที่เหมาะสม

หนึ่งในจุดมุ่งหมายของฉัตรชนกตั้งแต่มาดูแลร้านคือการสร้างฟูดเวสต์[2] ให้น้อยที่สุด เธอเป็นคนรักษ์โลกแบบเข้าเส้น และเธอก็ควบคุมมันได้ดีมาตลอด อาหารที่เสิร์ฟออกไปลูกค้าเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ล้วนกินหมดจนแทบไม่เหลือ เว้นก็แต่อาหารจานนี้ของลูกค้าคนนี้

ใบหน้าของอลินยายังคงมียิ้มจางๆ หล่อนส่ายหน้าเบาๆ “ไม่เป็นไรค่ะ ฉันคงไม่ได้กินมันอีก”

คำพูดเหล่านั้นหล่อนไม่ได้ตั้งใจให้ฟังดูร้ายแรง แต่คำตอบนั้นกลับแทงเข้ากลางอกคนฟังจนรู้สึกสะเทือน

จากที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ ฉัตรชนกยิ่งใจสั่น เธอไม่แน่ใจว่าเพราะความหงุดหงิดจากเรื่องที่ถูกแซะในโซเชียลมีเดียก่อนหน้านี้หรือไม่ คำพูดของลูกค้าหน้าสวยคนนี้ถึงทำให้ร้อนใจมากขึ้นอย่างไม่มีเหตุผล

ร่างสูงอดไม่ได้ที่จะก้าวเข้าไปถามตรงๆ แม้น้ำเสียงจะฟังดูเหมือน

---

[2] Food Waste หมายถึง ขยะอาหาร ซึ่งรวมถึงอาหารที่ถูกทิ้งหรือไม่สามารถนำมารับประทานได้อีกต่อไป เช่น อาหารหมดอายุ เศษอาหารจากการปรุง หรือการรับประทานเหลือ

เรียบนิ่ง แต่ก็ให้ความรู้สึกว่ามันแข็งกระด้างกว่าปกติ

“มันไม่อร่อยขนาดนั้นเลยเหรอคะ”

อลินยาชะงัก พลางเงยหน้าขึ้นสบตาเจ้าของเสียงตรงๆ ก่อนหน้าไม่ทันได้สังเกต ดวงตาของอีกฝ่ายเป็นสีน้ำตาลอ่อน ดูน่าพิศวงเหมือนดวงตาของเสือ ยิ่งจ้องมาในเวลานี้ราวกับมีไฟบางอย่างซ่อนอยู่ข้างใน ความไม่พอใจฉายชัดโดยไม่ต้องเอ่ยออกมา

“เปล่าค่ะ มันอร่อยดี” หล่อนตอบเสียงเรียบ พร้อมยกยิ้มบางที่ดูสุภาพแต่ก็ไม่สนิท

ความจริงแล้วกะเพราเนื้อจานนี้อร่อยกว่าที่คิด กลิ่นหอมของกระเทียมพริกยังติดอยู่ในปาก รสเค็มเผ็ดพอดีสมกับเป็นร้านดัง เพียงแต่มันไม่ใช่รสนั้น...รสเดียวกับที่หล่อนตามหา และเพราะมันไม่ใช่จึงไม่มีความหมายพอให้กินต่อในคืนที่เพิ่งกลับจากการเดินทางอย่างเหนื่อยล้าแบบนี้

“งั้นบอกได้ไหมคะ ว่าทำไมถึงหยุดแค่สองคำ”

ฉัตรชนกถามอีกครั้ง เสียงเธอดังขึ้นกว่าที่ควร ไม่ใช่เพราะโมโห แต่เพราะความอยากรู้ผสมกับศักดิ์ศรีที่เริ่มสั่นไหว

“ฉันคิดว่าฉันไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไรหรอกนะคะ” อลินยาเลิกคิ้วขึ้นระหว่างพูดเล็กน้อย พูดจบก็หยิบกระเป๋าเงินออกมา คว้าบัตรเครดิตส่งให้ผู้จัดการที่เข้ามาถามก่อนหน้านี้ “รบกวนคิดเงินด้วยค่ะ”

ความเงียบชั่วครู่ปกคลุมโต๊ะนั้น สายใจได้แต่มองทั้งสองตาปริบๆ ไม่กล้าเอื้อมมือไปรับบัตรเครดิตมาในทันที ด้วยลังเลต่อท่าทีเคร่งเครียดของเชฟเจ้าของร้านที่ดูเหมือนจะยิ่งชัดกว่าเดิม

แต่ไม่นานเสียงของฉัตรชนกก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ไม่อร่อยก็บอกว่าไม่อร่อยตรงๆ เลยไม่ได้เหรอคะ”

อลินยาหลุบตามองกะเพราเนื้อในจาน แล้วถอนใจเบาๆ

“ก็บอกแล้วไงคะ ว่ามันไม่ใช่ไม่อร่อย มันอร่อย...แต่แค่ไม่เหมือนอย่างที่คิดไว้เท่านั้นเอง” หล่อนเงยหน้าขึ้นตอบ

“แล้วพอจะบอกได้ไหมคะว่าไม่เหมือนยังไง” เชฟสาวไม่ยอมปล่อยประโยคสั้นๆ นั้นเต็มไปด้วยแรงท้าทาย และมันยิ่งรุนแรงขึ้นเมื่ออลินยาเมินคำถาม

ลูกค้าสาวยื่นบัตรเครดิตให้สายใจอีกครั้ง

“คิดเท่าไรก็ได้ค่ะ ฉันยินดีจ่าย แต่ฉันจะไม่อธิบายอะไรทั้งนั้น”

ใบหน้าสวยเฉี่ยวเชิดขึ้น ก่อนจะหันกลับมาจ้องใบหน้าของคนในชุดเชฟสีขาวอีกครั้งอย่างไม่เกรงกลัว ราวกับประกาศว่าจะไม่รับฟังคำพูดใดอีก หล่อนยิ้มหวานให้อย่างไม่ได้เต็มใจนัก

“ฉันเป็นลูกค้าที่จ่ายเงินเพื่อกินอาหารค่ะ ไม่ใช่นักวิจารณ์ที่จะต้องให้ข้อมูลใครหลังกินเสร็จ”

ได้ยินอย่างนั้นฉัตรชนกก็ยิ่งหน้านิ่ว ความหงุดหงิดพวยพุ่งเหมือนกาต้มน้ำที่กำลังเดือด แต่เธอก็เลือกที่จะควบคุมอารมณ์ไว้ให้มิดที่สุด และทำเพียงยื่นมือไปรับบัตรเครดิตจากอีกฝ่ายแทนพนักงานรุ่นพี่ ก่อนจะหมุนตัวก้าวฉับๆ ไปยังเครื่องคิดเงิน ทำหน้าที่คิดเงินเองด้วยสีหน้าบูดบึ้ง จนจัดการคิดเงินเสร็จก็นำบัตรเครดิตพร้อมใบเสร็จมาคืน

“ขอบคุณที่อุดหนุนค่ะ”

ฉัตรชนกมองอีกฝ่ายนิ่ง ความเยือกเย็นในสายตานั้นเริ่มกลายเป็นรอยยิ้มที่อ่านไม่ออก

อลินยารับบัตรแล้วยัดลงกระเป๋าถือของตัวเอง โดยไม่แม้แต่จะชายตามองจำนวนเงินที่ถูกรูดไป

“ยินดีค่ะ” หล่อนพูดกระแทกเสียง พลางคิดในใจขณะพูดว่าถ้าอีกฝ่ายคิดราคาเกินหนึ่งพันบาทละก็ หล่อนจะโพสต์ลงอินเทอร์เน็ตให้รู้เรื่อง “ขอตัวนะคะ”

เสียงหวานกล่าวสั้นๆ แล้วหมุนตัวเดินออกจากร้านโดยไม่หันกลับ

จนเมื่อเดินก้าวพ้นประตูร้านไปอลินยาก็ขบฟันแน่น หันไปมองป้ายร้านพร้อมกับปฏิญาณในใจอย่างฉุนเฉียว

‘ยายเชฟรังแตนเอ้ย! หน้าตาก็ดี แค่กินไม่หมดทำไมต้องทำเหมือนหัวร้อนขนาดนั้นด้วย คอยดูนะ ฉันจะไม่มาเป็นลูกค้าร้านนี้อีกเลย ตลอดชีวิต’

1
เหตุผลที่กลับมา

ช่วงสายของวันใหม่ แสงแดดลอดผ่านม่านลูกไม้สีครีมเข้ามาอาบ ห้องรับแขกของบ้านทรงโคโลเนียล[3]สองชั้น ในเขตรั้วที่มีต้นไม้ล้อมรอบ พร้อมด้วยสวนหย่อมที่ดูเก่าแก่หลังหนึ่ง

หญิงวัยกลางคนผมดำแซมเทานั่งกอดอกอยู่บนโซฟาหนังสีอ่อน ใบหน้าคมยังคงแฝงร่องรอยความงามในอดีต แววตาดูสงบนิ่ง แต่กลับดูเหมือนมีเงาของความขุ่นข้องสะท้อนอยู่ภายใน ข้างกายมีโทรศัพท์มือถือที่เพิ่งถูกวางลงหลังการสนทนาไม่นาน

“เมื่อวานสั่งเก็บร้านก่อนเวลาอีกแล้วเหรอ บัวบก”

เสียงเข้มนั้นไม่ได้เอ่ยดังนัก แต่ก็มีแรงกดดันมากพอจะทำให้ร่างสูงที่กำลังเดินผ่านประตูเข้ามาชะงักไป

ฉัตรชนกที่เพิ่งกลับจากวิ่งออกกำลังกายรีบยกมือเช็ดคราบเหงื่อ

---

[3] Colonial หมายถึง สถาปัตยกรรมแบบผสมผสานระหว่างศิลปะตะวันตกกับความเป็นท้องถิ่น โดยมีลักษณะเด่นคือรูปทรงสมมาตร โทนสีอ่อน มักพบเห็นตามอาคารเก่าสมัยรัชกาลที่ 5-6 ซึ่งได้รับอิทธิพลจากการล่าอาณานิคมของชาติตะวันตก

ที่ขมับ อธิบายอย่างใจเย็น

“แค่สามสิบนาทีเองค่ะแม่”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ แม่บอกกี่ครั้งแล้วว่ามันจะทำให้ระบบร้านเสีย พนักงานจะเคยตัวเอาได้ โดยเฉพาะพวกเชฟเก่าๆ ที่ยิ่งนับวันยิ่งเกรงใจเราน้อยลงทุกที”

ร้านรอยด์ ครัวไม่ได้มีแค่กรองแก้วกับเชฟฉัตรเท่านั้นที่เป็นเชฟหลัก แต่ยังมีเชฟฝีมือดีอีกหลายคนที่อยู่เบื้องหลังความอร่อยของอาหาร และด้วยการที่ร้านเปิดมานาน ทำให้เชฟบางคนที่อยู่มานานพอๆ กับระยะเวลาเปิดร้านทำตามใจตัวเองอย่างเคยตัว

“บัวทราบดีค่ะ แต่เมื่อวานลูกค้าแน่นร้านตั้งแต่หัวค่ำ บัวเห็นว่าทุกคนเหนื่อยก็เลยสั่งแบบนั้น เพราะหลังสามทุ่มก็ไม่มีลูกค้าแล้ว”

งานในครัวเป็นงานหนัก โดยเฉพาะวันสุดสัปดาห์ที่ลูกค้าแน่นเป็นพิเศษ วันไหนได้กลับก่อนเวลาเพียงสักนิดย่อมเป็นเรื่องที่น่ายินดี ฉัตรชนกเข้าใจเรื่องนี้ เพราะเริ่มงานจากผู้ช่วยเชฟจึงคลุกคลีกับคนในครัวมากกว่าผู้เป็นแม่

“ช่างเถอะ เอาเป็นว่าอย่าให้แม่ได้ยินอีกว่าลูกสั่งให้เก็บร้านก่อนเวลา” กรองแก้วว่าแล้วถอนใจเบาๆ ลูกสาวคนนี้ดูแลร้านได้ดีอย่างที่คาดหวัง แต่ก็มีข้อเสียในเรื่องความใจดีกับพนักงานในร้านเกินไป และมันก็เป็นสิ่งเดียวที่ทำให้เธอยังห่วงจนไม่กล้าวางมือจริงๆ

“จะไม่ให้มีอีกค่ะ” ฉัตรชนกรับปากแล้วยิ้มน้อยๆ แต่ตอนนั้นเสียงของคนเป็นแม่กลับจริงจังกว่าเดิม

“ยังมีอีกเรื่องนะ เมื่อวานนี้...แม่ยังได้ยินมาอีกว่าลูกทะเลาะกับลูกค้า”

สายตาของคนถูกถามเลิ่กลั่กทันที

“เปล่านะคะแม่ บัวจะไปทะเลาะกับลูกค้าได้ยังไง” เธอตอบอย่างอ้อมแอ้ม ทั้งที่ในใจรู้ดีว่าคำว่าทะเลาะค่อนข้างตรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นพอสมควร

หญิงวัยกลางคนเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย “แต่แม่ได้ยินจากสายใจ ว่าลูกไปคาดคั้นเขาจนเกือบมีปากเสียงกัน”

“บัวก็ไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อยนี่คะ” ฉัตรชนกเบือนหน้าหลบสายตา เสียงเธอเริ่มอ่อนลง แต่ข้างในกลับรู้สึกขัดขืน เธอค่อยๆ วางกระเป๋า แล้วเข้าไปนั่งข้างๆ “บัวแค่ถามเฉยๆ ว่าทำไมเขากินไม่หมดเอง”

กรองแก้วอดไม่ได้ที่จะถอนใจอีกครั้ง ตั้งแต่ปล่อยให้ฉัตรชนกเข้ามาดูแลร้าน แม้ลูกสาวคนนี้จะใจดีกับคนครัว แต่กลับเคร่งครัดเรื่องรสชาติอาหารตามมาตรฐาน และบางครั้งก็เคร่งเกินไปด้วยซ้ำ

“สอบถามกับลูกค้ามันไม่ผิดหรอก แต่หน้าตาท่าทางของลูกน่ะมันไม่ค่อยเหมาะเท่าไร” เสียงปรามเอ่ยอย่างอ่อนใจ ก่อนร่างของคนเป็นแม่จะเอนหลังพิงพนักโซฟา “สายใจบอกว่าลูกดูหงุดหงิดตั้งแต่ช่วงเย็น ตอนไปคุยกับลูกค้าก็หน้างอเป็นจวัก เธอยังกลัวเลยว่าลูกค้าจะวีนกลับ แม่บอกแล้วกี่ครั้งแล้วว่าคนทำอาหารไม่มีสิทธิ์โมโหคนกิน”

ฉัตรชนกเม้มปากเงียบ สายตาเริ่มอ่อนลงตามเสียงของแม่ ก่อนจะขยับเข้าไปใกล้ๆ พูดด้วยเสียงที่นุ่มนวลกว่าปกติ

“บัวเข้าใจค่ะ แต่บัวขอยืนยันว่าบัวแค่อยากรู้เหตุผลเฉยๆ ว่าทำไมเขากินไปแค่สองคำ”

หญิงสาวนวดแขนของแม่เบาๆ เหมือนลูกที่รู้ว่าตัวเองผิดแล้วอยากง้อ

“นี่พี่สายใจโทร. มาฟ้องแม่เองเลยเหรอคะ”

กรองแก้วหลุบตามองลูก พลางส่ายหน้าแล้วยิ้มน้อยๆ ให้

“เปล่าหรอก แม่โทร. ไปหาเขาเอง พอดีจะถามเรื่องที่ร้าน เพื่อนแม่ที่มาจากฝรั่งเศสเขาอยากจองโต๊ะน่ะ”

“อ๋อ” ฉัตรชนกรีบเปลี่ยนเรื่องทันที “มากันกี่คนคะ ให้บัวเตรียมเมนูพิเศษไหมคะ”

กรองแก้วหรี่ตามองลูกสาวด้วยแววรู้ทัน ก่อนจะตอบเสียงเรียบ

“มากันประมาณเจ็ดคน” เธอเว้นจังหวะชั่วครู่ แล้วมองใบหน้าลูกสาวตรงๆ “แต่ไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่องเลยนะ แม่ยังพูดไม่จบ”

ฉัตรชนกแสร้งกะพริบตาปริบๆ “อะไรอีกคะแม่ บัวรู้ตัวแล้วว่าทำผิด”

“ถึงรู้แล้วก็ต้องโดนลงโทษอยู่ดี ไม่รู้ละ แม่จะออกคำสั่ง” เสียงของกรองแก้วฟังดูหนักแน่นขึ้นเล็กน้อย “ลูกจะถูกงดเข้าร้านหนึ่งอาทิตย์ เดี๋ยวแม่จะเข้าไปคุมงานเอง”

“ทำไมออกคำสั่งแบบนี้ล่ะคะ” ฉัตรชนกคิ้วตก จ้องมองแม่เหมือนอยากประท้วง

“เพราะลูกอารมณ์ร้อนน่ะสิ หยุดพักแล้วสำนึกตัวเองสักอาทิตย์ก็คงจะดี ถ้ายังดื้อแม่จะให้หยุดนานกว่านี้”

ฉัตรชนกเม้มปากแน่นเพราะรู้ตัวดีว่าเถียงไม่ได้ ถึงเธอจะได้ขึ้นมาเป็นเชฟใหญ่ดูแลร้าน แต่ก็ใช่ว่าจะมีอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด หลายอย่างในร้านอย่างไรก็ต้องผ่านการตัดสินใจจากแม่ซึ่งเป็นเจ้าของร้านตัวจริงอยู่ดี

สองปีมาแล้วที่ฉัตรชนกได้เข้ามาดูแลร้าน แต่ในระยะเวลาที่ผ่านมาแม่ของเธอยังคงเข้าทำงานสลับกับเชฟในร้านบ้างในช่วงวันหยุด

“ลูกจะได้พักหน่อยไง” เสียงของคนเป็นแม่อ่อนลงเมื่อเห็นว่าลูกสาวไม่คิดเถียง “เพิ่งกลับจากรายการแข่งขันดังแบบนั้น แม่คิดว่าลูกคงเหนื่อย”

“แค่แข่งทำอาหารเอง ไม่ได้เหนื่อยขนาดนั้นสักหน่อยค่ะ”

ฉัตรชนกตอบเสียงเบา ก้มมองมือตัวเองที่กำบนตัก เหมือนไม่อยากให้แม่เห็นว่ามีบางอย่างในใจที่ขมขื่น

“แม่ไม่ได้หมายถึงเหนื่อยกายนะ” คนเป็นแม่พูดพร้อมกับยื่นมือมาตบไหล่ลูกเบาๆ น้ำเสียงที่เอ่ยนั้นชัดเจนในความเข้าใจโดยไม่ต้องอธิบาย “แม่หมายถึงใจต่างหาก แม่รู้นะ ว่าช่วงนี้ลูกโดนวิจารณ์แบบเดิมอีกแล้ว”

ฉัตรชนกเงยหน้าขึ้นสบตาแม่แวบหนึ่ง ก่อนจะหลุบตาลงอีกครั้งรอยยิ้มจางๆ ปรากฏขึ้นอย่างคนที่ไม่อยากให้ความรู้สึกตัวเองถูกอ่านออกง่ายนัก

“เขาก็พูดถูกแล้วนี่คะ” เธอก้มมองมือของตัวเองที่วางอยู่บนตัก มันสั่นเล็กน้อยเมื่อพูดถึงคำวิจารณ์ที่แม้เธอจะพยายามไม่นึกถึง แต่มันกลับติดตรึงในใจอย่างไม่มีวันลบออก “เพราะปีนี้ร้านเราก็ไม่ติดมิชลินอีกแล้ว”

รางวัลมิชลิน คือเกียรติและรางวัลการันตีในวงการอาหารที่มอบให้แก่ร้านที่มีมาตรฐานเหนือชั้น ทั้งในด้านรสชาติ การบริการ และบรรยากาศ

ร้านรอยด์ ครัว เคยได้รับรางวัลนี้ติดต่อกันถึงสามปีซ้อน แต่เมื่อฉัตรชนกก้าวขึ้นมาดูแลร้านเต็มตัว รางวัลนั้นก็ไม่เคยมาเยือนร้านแห่งนี้อีก เธอก็รู้ดีว่าการรักษามาตรฐานนั้นไม่ง่าย ทุกปีที่ผ่านมาจึงเหมือนเป็นแรงกดดันที่ค่อยๆ สะสม เธอจึงพยายามพัฒนาตัวเองอย่างหนัก หวังเพียงให้ร้านกลับไปอยู่ในรายชื่ออีกครั้ง ทว่าปีนี้ก็เหมือนทุกปีที่ผ่านมา

ชื่อของรอยด์ ครัว ไม่ได้อยู่ในรายชื่อเหล่านั้นอีกแล้ว

“บัวบก...” เสียงอันนุ่มนวลแต่หนักแน่นของกรองแก้วเอ่ยช้าๆ “ลูกอย่าไปยึดติดกับมันเลยนะ รางวัลพวกนั้นก็เป็นเพียงความคิดเห็นของกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งเท่านั้น ร้านเราจะติดหรือไม่ติดมิชลิน ลูกค้าของเราก็ยังชมว่าลูกทำอาหารอร่อยเหมือนแม่ตั้งหลายคน”

คำว่า ‘อร่อยเหมือนแม่’ ฟังดูเข้าท่าดี แต่ก็เหมือนอะไรบางอย่างกระทบกลางอก

ไม่ใช่ฉัตรชนกอยากเหนือกว่าแม่ เธอแค่อยากให้คนพูดว่าอร่อยด้วยรสมือของเธอเองเท่านั้น

“เข้าใจค่ะ” เธอยิ้มจางๆ ให้แม่ แล้วสูดลมหายใจอย่างช้าๆ “เอาเป็นว่าบัวจะพักตามที่แม่ว่าแล้วกันค่ะ”

น้ำเสียงที่ฟังเหมือนไม่เต็มใจนั้นทำให้กรองแก้วถอนใจเบาๆ เป็นเวลาเดียวกันกับที่หน้าจอโทรศัพท์บนโต๊ะหน้าโซฟาสว่างขึ้น มีการแจ้งเตือนบางอย่างปรากฏอยู่บนนั้น เธอมองอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยขึ้นเหมือนเพิ่งนึกได้

“อย่างนั้น ในเมื่อลูกตกลงเรื่องพักงานแล้ว แบบนี้ก็แสดงว่าว่างแล้วน่ะสิ”

“ก็คงว่างแหละค่ะ” ฉัตรชนกตอบด้วยเสียงเนือยๆ ฟังดูเหมือนยอมจำนนมากกว่ายินดี เธอยกมือเสยผมขึ้นลวกๆ พลางเอนหลังพิงพนัก “จะให้ไปไหนเหรอคะ”

กรองแก้วหัวเราะเบาๆ คล้ายรู้ดีว่าเรื่องที่ไหว้วานลูกสาวไม่ใช่เรื่องที่น่าสนใจเท่าไร

“พรุ่งนี้ช่วงบ่าย แม่อยากให้ไปประชุมที่บริษัทแทนแม่หน่อย แล้วก็ถ้ามีเวลาก็แวะไปดูน้าเจี๊ยบด้วยนะ เห็นว่าทะเลาะกับแฟนอีกแล้ว”

อีกด้านหนึ่ง อลินยาตื่นขึ้นมาพร้อมกับความรู้สึกหิวจนท้องร้องทั้งที่ ยังไม่ถึงเก้าโมงดีนัก เวลาที่ไทยช้ากว่าไต้หวันสองชั่วโมง ร่างกายที่ยังปรับเวลาไม่ได้จึงรู้สึกหิวเร็วเป็นพิเศษ

หญิงสาวในชุดนอนเสื้อเชิ้ตผ้าซาตินเดินเซๆ มายังโต๊ะอาหารในบ้าน เปิดมือถือสั่งอาหารส่งถึงบ้านเพราะขี้เกียจออกไปหาเอง ยังดีที่กรุงเทพฯ มีบริการทุกอย่างแค่ปลายนิ้ว ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงเสียงกริ่งก็ดังขึ้นพร้อมกับกล่องอาหารคลีนในถุงที่ไรเดอร์นำมาส่งถึงหน้าประตูรั้ว

อลินยาสวมเสื้อคลุมทับแล้วเดินออกไปรับอย่างไม่คุ้นชิน บริการส่งอาหารของที่นี่ดูจะรวดเร็วขึ้นกว่าที่หล่อนจำได้ หลายสิ่งเปลี่ยนแปลงไปเร็วจนตามแทบไม่ทัน เว้นก็แต่บรรยากาศเงียบเหงาของบ้านหลังเดิมที่ไม่เคยเปลี่ยน

หญิงสาวกินอาหารพร้อมกับเปิดดูโทรศัพท์ไปด้วย มีเพียงข้อความในกลุ่มไลน์เพื่อนสนิท ‘เหลือกันแค่นี้ค่ะซิส’ กลุ่มเล็กๆ ที่มีสมาชิกอยู่เพียงสามคนเท่านั้นที่เคลื่อนไหว

ณหทัย หรือ พิณ ส่งข้อความมาครึ่งชั่วโมงก่อนว่ากำลังออกจากบ้านมาที่นี่ ซึ่งนั่นก็แปลว่าอีกคนคงจะถึงในอีกไม่กี่นาที

บ้านเดี่ยวสองชั้นย่านสาทรหลังนี้เคยอบอุ่นเมื่อครั้งพ่อแม่ยังอยู่ แต่ตอนนี้เหลือเพียงความเงียบงัน อลินยาเคยใช้ชีวิตอยู่ที่นี่กับทั้งสองท่านก่อนที่ทุกอย่างจะดับลง เหมือนแสงในบ้านค่อยๆ มอดไปทีละดวง

หญิงสาวเกิดที่สระบุรี ก่อนที่พ่อจะพาทั้งครอบครัวย้ายเข้ากรุงเทพฯ หลังมีปัญหากับป้าในช่วงที่หล่อนกำลังจะเข้าเรียนมัธยม เรื่องราวเหล่านั้น

ผ่านมานานจนแทบรางเลือน แต่กลิ่นฝุ่นในอากาศกรุงเทพฯ กลับทำให้ทุกอย่างค่อยๆ ย้อนคืนมาอย่างช้าๆ

อลินยาใช้ชีวิตอยู่ที่ไต้หวันหกปี หล่อนไม่ได้กลับบ้านเกิดบ่อยนัก ส่วนหนึ่งเพราะงานที่รัดตัว อีกส่วนเพราะไม่มีใครให้กลับมาหาอีกแล้ว พ่อกับแม่จากไปหลายปีแล้ว แม้จะมีญาติซึ่งก็คือครอบครัวของป้า แต่หล่อนก็รู้ดีว่าต่างคนต่างอยู่จะดีกว่า เหตุผลเดียวที่ทำให้คนงานรัดตัวยังยอมจองตั๋วกลับมาในบางเทศกาลจึงมีอยู่ไม่กี่ข้อ

หนึ่งคือกลุ่มเพื่อนที่คบหากันมาตั้งแต่สมัยมหาวิทยาลัย

และอีกข้อคืออาหาร มีรสชาติหนึ่งที่หล่อนยังตามหามาจนถึงวันนี้... รสมือของแม่ที่ยังอยากชิมอีกสักครั้ง

หญิงสาวตักสลัดอกไก่เข้าปากได้ไม่กี่คำ เงาของณหทัยก็ปรากฏขึ้นที่หน้าประตู อลินยาเปิดประตูรั้วไว้แล้วก่อนหน้านี้ และเมื่อได้พบหน้ากันแทนที่จะดีใจ อีกฝ่ายกลับทำหน้าเหมือนประหลาดใจเมื่อเห็นถุงอาหารดิลิเวอรีวางอยู่บนโต๊ะ

“เดี๋ยวนี้แกกินอาหารคลีนด้วยเหรอ”

อลินยาเงยหน้าขึ้นจากอาหารในกล่อง แก้มตุ่ยขยับเบาๆ เพราะยังเคี้ยวไม่หมด

“ก็เออน่ะสิ เดี๋ยวนี้ต้องกินคลีนแล้ว ไม่งั้นฉันได้กินยาแทน”

“ยาอะไร” เพื่อนสาวขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะเข้ามานั่งที่เก้าอี้อีกตัวตรงข้ามกับสาวเจ้าของบ้าน ยิ้มนิดๆ ให้แก่สภาพที่ดูไม่จืดของเพื่อนที่มีดีกรีเป็นถึงอดีตดาวคณะที่ไม่ได้เจอหน้ากันมาเป็นปี

“หมอบอกว่าค่าคอเลสเตอรอลของฉันเกินเกณฑ์” อลินยาว่าเสียงขุ่นพลางชี้ส้อมในมือไปยังกล่องสลัดอกไก่ตรงหน้า “ถ้าไม่ควบคุมอาหารหรือออกกำลังกายก็ต้องกินยา ฉันเลยต้องเริ่มคุมเรื่องการกิน”

หล่อนพูดพลางเคี้ยวต่ออย่างไม่แยแส จนณหทัยส่ายหน้าอย่างระอา

“กินก่อนแล้วค่อยพูดก็ได้ น่าเกลียดจะตาย”

อลินยาชะงัก ดวงตาเรียวสวยหรี่ลงเล็กน้อย ก่อนเชิดหน้าตอบ “น่าเกลียดอะไร คนกันเองแท้ๆ”

พูดจบก็ยกน้ำขึ้นดื่มตาม ลำคอขยับยามกลืนลง สีหน้าแสดงชัดว่าไม่ได้ปลื้มอาหารตรงหน้าเท่าไร สลัดอกไก่ที่โฆษณาในแอปฯ สั่งอาหารว่าอร่อยกลับจืดชืดกว่าที่คิด แต่ก็ยังฝืนกินต่ออย่างคนที่ไม่อยากเสียแรงสั่ง

ชีวิตก่อนหน้านี้อลินยาไม่เคยคิดเรื่องสุขภาพเลย อะไรก็กินได้หมด จะมัน จะเค็ม จะหวาน หล่อนกินทุกอย่าง กระทั่งเดือนก่อน บริษัทที่ไทเปที่หล่อนทำงานอยู่บังคับให้ตรวจสุขภาพประจำปี ผลออกมาว่าไขมันในเลือดสูงเกินค่ามาตรฐาน หมอถึงขั้นมองหน้าแล้วพูดว่าถ้ายังไม่เลือกกินอาหารหรือออกกำลังกายบ้าง หล่อนจะได้กินยาเป็นอาหารและได้ทำกายภาพแทน

“ค่ะ กันเอง เพราะฉันเป็นแค่ไม่กี่คนบนโลกที่รู้ว่าแกคือคุณหลี่” เสียงของณหทัยดังแซวพร้อมยิ้มกวน

อลินยากระตุกยิ้ม “อย่าเรียกชื่อนั้น เพราะฉันเลิกรับงานดีเจมาพักใหญ่แล้ว”

ความจริงแล้วอลินยามีอาชีพหลักเป็นนักออกแบบเว็บไซต์และแอปพลิเคชันในบริษัทเทคโนโลยีสารสนเทศชั้นนำที่ไทเป รายได้มากพอจะใช้ชีวิตในต่างแดนได้สบาย แต่ความเหงาและแรงกดดันในเมืองที่หมุนเร็วเกินไปก็ทำให้หล่อนหันไปเอาดีอีกทาง กลายเป็นดีเจสาวสุดลึกลับภายใต้หน้ากากจิ้งจอกครึ่งหน้าในฉายา ‘หูหลี่’ จนโด่งดังในวงการ LGBTQ

ในผับที่แสงไฟวูบวาบและเสียงดนตรีอึกทึก หล่อนคืออีกคนที่มีความมั่นใจและมีอิสระ แต่ในความเป็นจริง ร่างกายที่ทำงานสองอย่างและการใช้ชีวิตกลางคืนมาหลายปีกลับเริ่มส่งสัญญาณเตือน ด้วยเป็นคนที่กินอะไรก็ไม่อ้วนมาตั้งแต่เกิด ทำให้ไม่สนเรื่องการกินเลยสักครั้ง แม้ภายนอกจะไม่เห็นว่าเป็นอะไร รูปร่างดีมีทรวดทรงล้นเต็ม แต่ร่างกายภายในกลับมีผลเกินกว่าจะซ่อน

อาหารในเช้านี้ รสชาติสลัดจืดๆ ที่เคี้ยวอยู่จึงไม่ใช่แค่อาหารคลีน

ธรรมดา แต่มันคือเครื่องเตือนใจว่าถึงเวลาแล้วที่หล่อนต้องเริ่มดูแลตัวเองเสียที

“หึๆ ไม่เชื่อหรอก แฟนคลับดีเจหูหลี่เยอะจะตายไป ถ้าไม่รับงานก็คงน่าเสียดายแย่”

อลินยาหัวเราะเบาๆ ใช้ส้อมจิ้มเนื้อไก่ชืดๆ เข้าปากอีกคำ ไม่ตอบอะไร แต่ในแววตาของหญิงสาวกลับมีประกายบางอย่างที่อ่านยาก เหมือนคนที่ยังไม่แน่ใจว่ากำลังหนี หรือกำลังหาทางกลับไปหาตัวเอง

“นี่ไม่คิดจะเถียงกลับบ้างเหรอ” ณหทัยทวงถาม

“ไม่อะ ไม่มีอารมณ์” อลินยาพูดพลางพ่นลมหายใจสั้นๆ ขบฟันเบาๆ อย่างไม่สบอารมณ์ หล่อนไม่ได้หงุดหงิดอะไรนักหรอก เพียงแต่ภาพเมื่อคืนยังติดอยู่ในหัว

ภาพของยายเชฟรังแตนคนนั้นพานให้อารมณ์ไม่จอย เพราะเมื่อเช้าตอนกดจ่ายเงินค่าสลัด หล่อนเพิ่งได้เห็นว่าเมื่อคืนอีกฝ่ายคิดเงินค่าข้าวกะเพราเนื้อหล่อนไปแค่บาทเดียว นี่คือการดูถูกกันชัดๆ

คนอย่างอลินยาที่ใช้ชีวิตด้วยลำแข้งตัวเองมาตลอด ไม่ชอบให้ใครมาทำให้รู้สึกเหมือนขอกินของฟรี หล่อนพร้อมจะจ่ายในราคาที่สมควรเพราะมันคือศักดิ์ศรี แต่การถูกลดเหลือบาทเดียวแบบนั้นมันเหมือนโดนตบหน้ากลางสี่แยก

“แล้วแกมีอะไรจะคุยเหรอ เห็นบอกว่าอยากคุยเรื่องงานกับฉันนี่” อลินยาว่าต่อ

ณหทัยยิ้มเจื่อนเล็กน้อย คล้ายรู้ตัวดีว่าสิ่งที่กำลังจะเอ่ยไปนั้นอีกคนจะมีท่าทีอย่างไร

“ก็จะมาคุยเรื่องงานดีเจนี่แหละ”

คนฟังระบายลมหายใจทิ้งทันที “ก็เพิ่งบอกไปหยกๆ ว่าไม่รับงานมานานแล้ว”

“รู้ค่ะ คุณเพื่อน แต่คราวนี้มันพิเศษ งานนี้เป็นงานแบบเฉพาะกลุ่ม

ที่จะจัดแค่ปีละครั้ง มีแต่ผู้หญิงเท่านั้นที่เข้าได้" เสียงของณหทัยเริ่มจริงจังขึ้น "งานเลสสเปซ แกน่าจะเคยได้ยินชื่อ พอดีฉันรับจัดระบบไฟในงานนี้ แล้วดีเจที่เขาจองตัวไว้ก็ดันรถชนเมื่อวานจนต้องยกเลิกคิวไป ผู้จัดยังหาคนแทนไม่ได้ พอรู้ว่าแกกลับมาเมืองไทยฉันเลยคิดถึงแก"

อลินยาเลิกคิ้วมองมา "เลสสเปซที่จัดมาตั้งแต่สมัยก่อนน่ะเหรอ ยังมีอยู่อีกเหรอ"

"ยังมีอยู่ แต่คนที่สนใจจะเป็นรุ่นใหญ่ๆ กันหน่อย อย่างพวกแม่ๆ ป้าๆ ที่ยังแซ่บ งานมีวันศุกร์นี้ ถ้าแกไม่ติดอะไร ไปให้หน่อยได้ไหม"

คนถูกชักชวนหลุบตาลง วางกล่องสลัดที่เหลือครึ่งหนึ่งลงบนโต๊ะ พูดเสียงอ่อนราวกับมีบางอย่างอยู่ในใจ "ไม่ติดหรอก แค่ไม่มีอารมณ์"

"จะต้องใช้อารมณ์อะไรนักหนา แค่ไปเป็นดีเจเปิดเพลงในงานเอง"

"ก็บรรยากาศแบบนั้นมันทำให้ฉันนึกถึงคนเก่าๆ จนเซ็งน่ะสิ" น้ำเสียงของอลินยาเบาลงจนฟังเศร้าซึม จนณหทัยอดไม่ได้ที่จะถาม

"นี่อย่าบอกนะ ว่าที่หยุดรับงานดีเจไปเพราะอกหักอีกแล้ว"

ไม่ใช่ครั้งแรกที่อลินยาเป็นแบบนี้ เพราะทุกครั้งที่อกหักหล่อนจะพักงานดีเจ วิดีโอคอลข้ามแดนมาระบายกับเพื่อนทุกคืนเกือบทั้งสัปดาห์ จนเพื่อนสนิทอย่างณหทัยรู้ดีว่าเหตุผลส่วนใหญ่ที่อีกฝ่ายพักงานดีเจนั้นคืออะไร

"คราวนี้ใครอีก อย่าบอกนะว่ารุ่นน้องคนไทยที่เจอในผับอีกคน"

ณหทัยทำหน้าเอือมระอา ส่วนคนถูกถามก็ทำเพียงยกมือขึ้นลูบผมตัวเองเหมือนคนยอมรับในความผิด

"หญ้า..." เธอส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ "ยังไม่เข็ดอีกเหรอ หกปีที่แกอยู่ไต้หวัน ฉันได้ยินชื่อรุ่นน้องที่หักอกแกไม่ต่ำกว่าสิบ อีกทั้งมากกว่าครึ่งก็เป็นคนไทยที่อยู่ไต้หวันทั้งนั้น"

"ไม่ถึงสิบสักหน่อย แค่ห้าคนเอง และฉันก็ไม่ได้อยากอกหักด้วย" อลินยาพูดเสียงเบาอย่างไม่อยากยอมรับ หล่อนเคยมีภาวะโหยหาการยอมรับ

เกินควร จนบางครั้งเลือกใช้ความสัมพันธ์ทางกายเป็นเครื่องยืนยันว่าตัวเองยังมีคุณค่าต่อใครสักคน “เด็กมันไม่รักดีเอง ทั้งที่ฉันก็ให้ทุกอย่างขนาดนั้น”

“ก็แกไม่ดูนิสัยให้ดีสักคน” ณหทัยย้อนกลับทันที “มัวแต่หลงคำหวานเจอไม่กี่วันก็ตกลงคบแล้ว บางคนดีหน่อยแค่หวังในตัวแกกับกินเล็กๆ น้อยๆ แต่บางคนเอาเงินแกไปเลี้ยงคนอื่นต่อ แกชอบเหรอ”

“ถามมาได้ ใครมันจะชอบ” อลินยาชะงักไปเล็กน้อย ก่อนหัวเราะขื่นในลำคอ “ก็เพราะแบบนี้ไง ฉันถึงขอพัก ปีนี้ไม่ทำงานเลยสักอย่าง ทั้งงานหลักงานเสริม ขอลาแบบไม่รับเงินเดือนหนึ่งปีเต็ม”

“ลาแบบไม่รับเงินเดือน? งานที่บริษัทไอทีอะนะ” ณหทัยขมวดคิ้ว “จริงจังปะเนี่ย”

“จริงจัง ทีแรกฉันจะลาออกเลย แต่ฉันเป็นตัวตึงด้านตรวจสอบข้อมูลของที่นั่น บริษัทคงเสียดาย เลยให้หยุดพักยาวแทน คนสวยรวยเก่งก็แบบนี้ใครก็อยากยื้อไว้” อลินยาอวยตัวเองอย่างติดตลก แต่สายตากลับทอดมองออกไปยังนอกหน้าต่างอย่างเลื่อนลอย เหมือนคนที่กำลังมองหาเส้นใหม่ๆ แต่ยังไม่เจอสักที “ช่วงนี้ก็เลยได้กลับมาคิดทบทวนเรื่องอนาคตนิดหน่อย”

ช่วงนี้อลินยากำลังคิดอยู่ว่าจะกลับมาอยู่เมืองไทยหรืออยู่ที่ไต้หวันไปตลอดดี หล่อนอยู่ที่นั่นมาหกปีแล้ว พูดอ่านเขียนภาษาจีนกลางได้ดีจึงสามารถยื่นขอเปลี่ยนสัญชาติได้ หล่อนไม่มีญาติที่เมืองไทยที่อยากผูกมิตรด้วยอีกแล้ว การไปอยู่ที่นู่นถาวรจึงถือเป็นทางเลือกที่ดี

ประจวบเหมาะเจาะที่บ้านหลังนี้มีคนติดต่อมาขอซื้อพอดี จึงได้โอกาสกลับมาระหว่างตัดสินใจ ตั้งใจจะขายสมบัติที่มีในเมืองไทย แล้วเลือกซื้อคอนโดมิเนียมดีๆ ไว้สักห้อง สำหรับตอนกลับมาเที่ยวหาเพื่อน

หล่อนไม่ได้หวังจะใช้ชีวิตสโลว์ไลฟ์ในบั้นปลายที่เมืองไทย เพราะคิดแล้วว่าชีวิตในไต้หวันนั้นก็ไม่ได้แย่ และเหมือนหล่อนจะชอบที่นั่นมากกว่าอาหารอร่อย งานดี สังคมดี แถมยังไม่มีใครมาคาดหวังอะไร

“เนี่ย พอเขาโอนมัดจำค่าบ้านมาให้ ฉันก็จองคอนโดไว้เลย กลับมา

รอบนี้ตั้งใจว่าจะเคลียร์ให้หมด” หญิงสาวพูดพร้อมรอยยิ้มจางๆ ที่ปิดความเศร้าในแววตาไม่มิด “ตอนนี้ฉันยื่นเรื่องขอสัญชาติไต้หวันไปแล้ว ถ้าผ่านฉันก็จะกลับไปทำงานที่เดิม แต่ถ้าไม่ผ่าน ก็จะคิดอีกทีว่าจะเอายังไง”

“แกคิดดีแล้วใช่ไหม ฟังดูเหมือนเป็นเรื่องใหญ่เลยนะ”

“คิดดีแล้ว เหมือนที่ขายบ้านนี่ไง”

เสียงที่ตอบเบาลงเล็กน้อย เหมือนคนที่มีบางอย่างหน่วงในอก เรื่องขายบ้านของพ่อกับแม่เป็นสิ่งที่อลินยาคิดหนักที่สุดในชีวิต ยอมรับว่าเสียดายเพราะที่นี่มีความทรงจำดีๆ มากมาย แต่หล่อนก็คิดแล้วว่าชีวิตควรก้าวต่อ หล่อนเองก็ไม่ได้อยู่ที่นี่ตลอด สู้ขายให้คนอื่นดูแลต่อคงดีกว่า

“แต่แกไม่ต้องห่วงว่าฉันจะหายหัว ฉันจะพยายามกลับมาเมืองไทยเพราะฉันจะซื้อคอนโดแล้วกลับมาอยู่ให้คุ้ม”

“เออๆ งั้นระหว่างนี้ก็ขอให้แกได้เจอใครสักคนที่ได้คบจริงจังสักทีแล้วกัน เผื่อจะเป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่แกจะอยู่ที่นี่ ไม่ใช่คบแต่รุ่นน้องแบบฉาบฉวย”

“เรื่องนั้นเอาไว้เป็นเรื่องอนาคตเถอะ ตอนนี้อยากอยู่คนเดียวมากกว่า”

อลินยาว่าแล้วระบายลมหายใจทิ้งอีกครั้ง ความจริงหล่อนก็รู้สึกเหงาอยู่เหมือนกัน เพราะนี่มันก็หกเดือนมาแล้วที่หล่อนไม่มีใคร เป็นช่วงเวลาที่โสดมานานที่สุดตั้งแต่มีแฟนคนแรก

“จริงๆ แล้วฉันก็ไม่ได้ชอบคุยแต่กับคนอายุน้อยกว่าหรอกนะ แต่รุ่นพี่ฉันกลัวประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย ฉันไม่อยากให้ใครมาบงการอะไรอีกส่วนรุ่นเดียวกัน ถึงจะไม่ค่อยเจอแต่ก็คิดว่าไม่น่ารอด เพราะมันคงให้ความรู้สึกเป็นเพื่อนมากกว่า ฉันเลยเลือกคบคนที่อายุน้อยกว่าเท่านั้น”

“จ้า แม่คนสวยเลือกได้” ณหทัยว่าอย่างปลงๆ แล้วเปลี่ยนเรื่องมาถามย้ำ ดวงตายังคงเต็มไปด้วยความคาดหวัง “กลับมาเรื่องงานดีเจก่อนแล้วกัน สรุปว่าไปได้ใช่ไหม งานเลสสเปซน่ะ”

อลินยาตวัดสายตามองเพื่อนอย่างไม่สบอารมณ์ หล่อนนึกว่าอีกคน

จะลืมเรื่องนี้ไปแล้วเสียอีก หญิงสาวถอนหายใจยาวอีกเฮือก “ก็ได้ๆ ไปก็ได้ แต่ฉันไม่มีอุปกรณ์เลยนะ หน้ากากก็ไม่มี”

“หน้ากากเดี๋ยวไปหาซื้อใหม่ก็ได้ ส่วนพวกอุปกรณ์ดีเจยืมของฉันสิ แกอย่าลืมว่าบ้านฉันทำงานด้านดิจิทัลมิวสิก อุปกรณ์พวกนั้นฉันมีครบยิ่งกว่าร้านขาย”

ทั้งณหทัย อลินยา และเพื่อนสนิทอีกคน ทั้งหมดเรียนจบจากมหาวิทยาลัยเดียวกัน พวกเธอเรียนจบวิศวกรรมดนตรีและสื่อประสม แต่มีแค่อลินยาที่ผันตัวไปเรียนต่อสายเทคโนโลยีสารสนเทศที่ไต้หวัน เธอจึงได้ทำงานที่นั่นจนถึงทุกวันนี้

อลินยายิ้มมุมปาก “รู้ค่ะ แต่เรื่องค่าตัว ขอเท่าที่ไต้หวันนะ”

“สบายมาก” ณหทัยตอบพลางยิ้มกว้าง “ถ้าได้แกไปเป็นดีเจให้ละก็ รับรองคนแน่นร้านแน่ หูหลี่ ลีฟ อิน แบงคอก! เผื่อแกจะไปเจอเนื้อคู่ที่งานนี้”

อลินยาส่ายหน้าเบาๆ แต่ริมฝีปากกลับคลี่ยิ้มบาง บางทีการกลับมาเมืองไทยในครั้งนี้อาจไม่ใช่แค่เพื่อขายบ้านก็ได้

2
ทำอะไรสักอย่าง

ครอบครัวของฉัตรชนกไม่ได้เป็นเพียงเจ้าของร้านอาหารชื่อดังกับสถาบันสอนทำอาหารเท่านั้น แต่ยังเป็นเจ้าของบริษัทศรีรานี เฟลเวอร์ฟู้ดส์ บริษัทผลิตซอสเครื่องปรุงขนาดกลาง ผลิตภัณฑ์เด่นคือซอสพริกศรีรานี ซอสพริกยี่ห้อเก่าแก่ของเมืองไทยที่ทำกำไรปีละหลายล้าน ขายดีทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ธุรกิจครอบครัวนี้บริหารโดยกรรณิการ์ หรือน้าเจี๊ยบ น้องสาวแท้ๆ ของกรองแก้ว ผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารมากกว่าการเข้าครัว ต่างจากพี่สาวที่หัวใจยึดติดอยู่กับเตาไฟ

ต้นตระกูลของพวกเธอเคยเป็นแม่ครัวในวังมาก่อน จึงสืบทอดความรู้เรื่องอาหารไทยทั้งรสชาติและพิถีพิถันมาอย่างยาวนาน ทั้งสูตรและเกียรติประวัติที่สั่งสมกลายเป็นชื่อเสียงให้คนในตระกูล ครั้นกรองแก้วได้แต่งงานกับสามีเจ้าของสถาบันสอนทำอาหารไทย ก็ยิ่งทำให้กิจการของทั้งสองกลายเป็นวงจรที่สมบูรณ์ จากผู้ผลิตวัตถุดิบสู่การสอน และร้านอาหารระดับประเทศ

และด้วยเหตุนี้เอง ทายาทเพียงคนเดียวอย่างฉัตรชนกจึงเหมือนถูกวางให้อยู่ในโลกที่มีทุกอย่างพร้อมอยู่แล้วโดยไม่ต้องพยายาม แต่ท่ามกลาง

ความพร้อมทั้งหมดนั้นไม่มีใครรู้เลยว่ามันกลับกลายเป็นแรงกดดันที่ค่อยๆ กัดกินใจเธออยู่เงียบๆ

“เรื่องความเข้มงวดนี่แม่กับน้าไม่แพ้กันเลยนะคะ สมแล้วที่เป็นพี่น้องกัน”

ฉัตรชนกพึมพำขณะก้าวออกจากบริษัท เสียงหัวเราะเบาๆ หลุดจากริมฝีปากในจังหวะที่เธอเอื้อมมือไปช่วยถือเอกสารในมือน้าคนสวยอย่างเคยชิน

วันนี้เธอมาในฐานะตัวแทนฝั่งแม่ หุ้นส่วนหลักที่ไม่ค่อยยุ่งกับการบริหารนัก เพราะทุกอย่างอยู่ในมือของกรรณิการ์อยู่แล้ว การประชุมก็มีเพียงเรื่องผลประกอบการประจำปีซึ่งยังคงเติบโตอย่างต่อเนื่อง ซอสพริกศรีรานีแม้ไม่ใช่แบรนด์ในกระแส แต่ก็ครองใจคนไทยมายาวนาน สร้างกำไรพอเลี้ยงทุกชีวิตในตระกูลได้อย่างสุขสบาย

“ก็พี่น้องกันไงล่ะ จะเหมือนก็ไม่แปลก” เสียงของกรรณิการ์ดังขึ้นข้างตัว หัวเราะอย่างภาคภูมิใจ “และเพราะแบบนี้ไง ซอสพริกของบ้านเราถึงอยู่ได้มากว่าสามสิบปี”

ฉัตรชนกอมยิ้ม “หรือเพราะน้าเป็นซีอีโอที่คนกลัวกันทั้งบริษัทมากกว่ามั้งคะ ผลประกอบการเลยออกมาเป๊ะทุกปี”

เธอออดไม่ได้ที่จะแซว เพราะการประชุมเมื่อครู่น้าของเธอเกือบมีปากเสียงกับหัวหน้าฝ่ายคนหนึ่ง ภายนอกน้าดูเป็นคนเถรตรงอารมณ์ร้อน แต่ก็เป็นคนรับผิดชอบและเด็ดขาดในเรื่องงานจนน่านับถือ

“ไม่ได้เป็นแบบนี้บ่อยๆ สักหน่อย แค่ช่วงนี้มีเรื่องไม่สบายใจก็เลยยิ้มไม่ค่อยออก”

“แสดงว่าทะเลาะกับน้าแว่นมาจริงๆ สินะคะ”

“ถามแบบนี้แสดงว่าแม่เล่าให้ฟังแล้วใช่ไหม” กรรณิการ์ย่นคิ้ว ก่อนจะเม้มปากอย่างแค้นใจ “หน็อย ยายจุ้มนะยายจุ้ม แค่ระบายทุกข์ให้ฟังเพราะอยากชวนไปดื่มนิดหน่อย ถึงกับเอาเรื่องไปฟ้องหลาน ยายพี่ขี้ฟ้อง”

ฉัตรชนกหัวเราะ ยกมือขึ้นแตะแขนน้าเบาๆ อย่างเอาใจ

“แม่เขาคงเป็นห่วงน้านั่นแหละค่ะเลยเล่าให้บัวฟัง หรือไม่ก็คงเห็นว่าบัวว่าง เลยให้มาอยู่เป็นเพื่อนน้าแทน”

“ว่างเหรอ” กรรณิการ์เลิกคิ้วถาม สีหน้ากึ่งล้อกึ่งจริง “ไม่ทำงานแล้วหรือยังไง หรือว่าโดนแม่ตัวเองไล่ออกจากการเป็นเชฟที่ร้านแล้ว”

“ไม่ได้ถึงกับไล่ออกค่ะ แค่พักงานเฉยๆ” ฉัตรชนกว่าแล้วกระตุกยิ้มน้อยๆ อย่างคนที่ไม่เต็มใจรับนัก

ทั้งคู่เดินเคียงกันออกมาถึงลานจอดรถ ลมอุ่นๆ ยามสายของวันพัดเส้นผมของฉัตรชนกปลิวเบาๆ วันนี้เธออาสาไปรับไปส่งน้าโดยไม่ต้องขอ กรรณิการ์เป็นน้าที่เธอสนิทและคุยด้วยได้ทุกเรื่อง เพราะเป็นทั้งคนที่ใจดีกับหลาน และเข้าใจเธอมากกว่าคนอื่นในบ้าน ด้วยน้าของเธอคนนี้ก็มีรสนิยมชอบผู้หญิงเหมือนเธอ

กว่าฉัตรชนกจะกล้าคอลเอาต์[4]กับพ่อแม่ว่าชอบผู้หญิง ก็เล่นเอาใจเต้นไม่เป็นจังหวะ โชคดีที่มีน้าคอยพูดให้ แม้จะใช้เวลาเกือบปีกว่าจะเข้าใจกัน แต่ทั้งสองคนยอมรับได้ในที่สุด เพราะท่านทั้งสองล้วนเข้มงวดกับเธอมาตลอดตั้งแต่เด็ก

ฉัตรชนกรู้ตัวว่าชอบผู้หญิงมาตั้งแต่ขึ้นมัธยมปลาย เธอมีคนที่สนิทและรู้สึกดีมากกว่าเป็นเพื่อนบ้างในช่วงวัยเรียน แต่ก็ไม่เคยคบใครในสถานะเป็นแฟนสักคน จนเมื่อเรียนจบมหาวิทยาลัยและเริ่มทำงาน เธอก็ใช้เวลาทั้งหมดไปกับการทำอาหาร ไม่ได้คิดถึงเรื่องพวกนั้นอีก หรืออีกนัย เธออาจยังไม่เจอคนที่ถูกใจจนอยากคบหาจริงๆ

หญิงสาวเรียนจบปริญญาตรีด้านวิทยาศาสตร์อาหาร สาขาโภชนาการและอาหารเพื่อสุขภาพ ทำงานเป็นผู้ช่วยเชฟที่ร้านรอยด์ ครัวไปด้วยตั้งแต่

---

[4] Call-out หมายถึง การออกมาแสดงจุดยืน หรือเรียกร้องให้เกิดความสนใจในประเด็นใดประเด็นหนึ่ง โดยมักใช้ในบริบทของการเมือง สังคม

เรียนปีหนึ่ง เดิมทีพ่อของเธอไม่เห็นด้วยกับเส้นทางนี้ เพราะคิดว่ามันเป็นงานหนักและเหนื่อยเกินไปสำหรับผู้หญิง แต่ฉัตรชนกก็พิสูจน์ตัวเองจนได้รับประกาศนียบัตรผู้เชี่ยวชาญด้านอาหารไทยจากพ่อซึ่งเป็นเจ้าของสถาบันมาอีกใบ เธอก็ได้เป็นเชฟหลักในร้านของครอบครัวสมใจหมาย

“ยายจุ้มนี่ยังไงกัน พักงานลูกสาวตัวเองเฉยเลย” กรรณิการ์บ่นพลางถอนหายใจแรงขณะเปิดประตูขึ้นรถ ตามด้วยเสียงพึมพำอย่างหมั่นไส้ “ไหนว่าเลิกยุ่งกับร้านแล้ว นี่คงบอกให้ลูกพักแล้วตัวเองจะกลับไปดูร้านแทนแน่ๆ”

ฉัตรชนกหัวเราะเบาๆ ตามพลางล็อกเข็มขัดนิรภัย

“ตามนั้นเลยค่ะน้า แต่บัวก็ไม่โทษแม่หรอก บัวทำผิดเอง ใจร้อนไปหน่อย”

รถคันงามเคลื่อนตัวออกจากลานจอด เสียงเครื่องยนต์ผสมกับเสียงเพลงคลอเบาๆ ในวิทยุ ฉัตรชนกค่อยๆ เล่าทุกอย่างให้น้าฟัง ตั้งแต่เรื่องลูกค้าคนสุดท้ายในคืนก่อนหน้า ไปจนถึงความอึดอัดที่สะสม ทั้งเสียงวิจารณ์หลังแพ้ในรายการแข่งทำอาหารล่าสุด และแรงกดดันจากชื่อเสียงของครอบครัวที่ยังไม่เคยหายไปไหน

“บางทีบัวก็คิดนะคะว่าจะลองเปิดร้านเองดีไหม เพราะบางทีถ้าบัวบริหารร้านเองอาจจะดีกว่า” เธอเอ่ยขึ้นเสียงเบา ดวงตาจับจ้องถนนข้างหน้า “แต่ก็ยังไม่รู้จะเริ่มตรงไหนดี”

กรรณิการ์หันมามอง หลานสาวของเธอยังคงมีสีหน้านิ่งสนิท แต่แววตากลับแฝงด้วยความเหนื่อยล้าแบบคนที่พยายามเข้มแข็งมานาน

“ก็ไหนว่าเพื่อนเราจะชวนไปเปิดสาขาสองที่โรงแรมฝั่งธนไง ทำไมไม่ลองทำดูล่ะ”

น้าคนสวยถามพลางเอียงหน้ามอง เห็นเพียงปลายนิ้วของฉัตรชนกที่เคาะพวงมาลัยเบาๆ เป็นจังหวะ

“บัวอยากเปิดร้านเล็กๆ ของตัวเองค่ะ ร้านที่ไม่ต้องพึ่งใคร ไม่ต้องมีชื่อพ่อกับแม่ต่อท้าย อยากเริ่มจากศูนย์จริงๆ อย่างเช่นไปเปิดร้านอาหาร

ที่ต่างจังหวัดที่ไม่มีคนรู้จัก”

กรรณิการ์ระบายยิ้มให้อย่างเอ็นดู

“ต่างจังหวัดมันก็ดูสุขสงบดี แต่ธุรกิจร้านอาหารมันไม่ใช่แค่เปิดร้านตามใจตัวเองหรอกนะ เพราะยังไงก็ต้องพึ่งชื่อเสียงและต้องมีกำไรด้วย ถ้าอยากไปต่างจังหวัด น้าแนะนำว่าลองเปิดที่เมืองท่องเที่ยวจะดีที่สุด ไม่อย่างนั้นคงมีแต่ขาดทุน กลัวจะท้อจนเสียกำลังใจเปล่าๆ”

น้ำเสียงของน้าหญิงไม่ได้ปราม แต่พูดด้วยความเป็นห่วงจากคนที่มีความรู้และประสบการณ์

ฉัตรชนกพยักหน้ารับเบาๆ ดวงตายังมองไปข้างหน้า “ค่ะ ไว้ค่อยคิดอีกที”

กรรณิการ์มองใบหน้าหลานสาวอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง เสียงของเธอกลับมาสดใสขึ้น

“ว่าแต่ช่วงนี้บัวว่างใช่ไหม ศุกร์นี้ไปกับน้าหน่อยสิ”

“ไปไหนคะ”

“งานปาร์ตีเลสเบียนที่จัดปีละครั้งน่ะ” คนเป็นน้าพูดพลางยักคิ้วอย่างอารมณ์ดี “น้าซื้อบัตรเข้าไว้แล้ว แถมนัดกับเพื่อนกลุ่มเก่าอีกหลายคน ไม่อยากยกเลิกน่ะ”

ฉัตรชนกเลิกคิ้ว ชำเลืองมองน้าด้วยแววขบขัน “แล้วทำไมน้าไม่ไปกับน้าแว่นล่ะคะ”

“ไม่ละ” กรรณิการ์เบือนหน้า สะบัดผมเบาๆ อย่างนางเอกในละคร “น้างอนเขาอยู่ แต่น้าก็จะไป น้าจะควงหลานไปงานนี้ให้ตาแว่นหึงเล่นๆ เพราะไม่เคยมีใครเห็นหน้าหลานของน้าว่าตอนนี้ดูดีแค่ไหน”

แสงไฟจากสเตจสาดไล้ไปทั่วผับ บีตอิเล็กทรอนิกส์ดังสะเทือนอยู่ในอกจนรู้สึกได้ถึงแรงสั่นของลำโพง ทุกโต๊ะมีผู้คนจับกลุ่มพูดคุย บางคนหัวเราะ บางคู่ก็กระซิบชิดข้างหู เสียงเหล่านั้นปนเสียงเพลงหลอมรวมเป็นบรรยากาศ

ของความสนิทสนมและความครื้นเครง

ฉัตรชนกก้าวเข้ามาพร้อมกับกรรณิการ์ หญิงวัยสี่สิบปลายๆ ที่ยังดูดีทั้งคู่เดินเคียงกันราวกับคู่รักในเดตค่ำคืน ซึ่งในความจริงของกรรณิการ์ มันคือการประชดแฟนที่กำลังงอนกัน ส่วนฉัตรชนกนั้น เธอยอมให้ควงเพราะว่างและไม่รู้จะปฏิเสธอย่างไร

“ตอนแต่งตัวทรงแบดๆ แบบนี้ หลานน้าดูน่ามองกว่าตอนอยู่ในชุดเชฟอีกนะ” กรรณิการ์เอ่ยเสียงเบา ขณะรอพนักงานพาไปยังโซฟามุมร้าน “เห็นไหม โต๊ะนั้นก็แอบมอง โต๊ะโน้นก็เหมือนกัน”

“แบดตรงไหนคะ แค่เสื้อเชิ้ตเอง” ฉัตรชนกตอบพลางยิ้มบางๆ ไม่ได้หันไปมองตาม เธออยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตดำแขนยาวถูกพับขึ้นถึงข้อศอกเผยให้เห็นท่อนแขนเรียว กับกางเกงสแล็กพอดีตัวสีเดียวกัน แม้จะดูเรียบเนี้ยบแต่ในงานที่มีแต่คนแต่งกายแบบจัดเต็มกลับทำให้เธอดูโดดเด่น ผมถูกรวบไว้หลวมๆ ครึ่งบนอย่างไม่ตั้งใจ ทำให้เธอดูสบายแต่ยังคงความทะมัดทะแมงทุกอย่างที่เป็นเธอและความนิ่งในแววตาที่ดูเป็นผู้ใหญ่เกินวัยนั้น ทำให้เธอน่าค้นหาโดยไม่ต้องพยายาม

แต่กระนั้นหญิงสาวกลับไม่คิดจะใส่ใจหรือมองใคร เมื่อเมนูมาวางตรงหน้า เธอก็สั่งอาหารมาหลายอย่าง คล้ายอดอยากรู้ไม่ได้ว่าอาหารในผับแบบนี้แต่ละจานรสชาติเป็นอย่างไร มากกว่าจะสนุกกับบรรยากาศรอบตัว

“มาผับทั้งที คนอื่นเขาดื่มกัน ยังสนใจเรื่องกินอีก หิวหรือไงบัวบก” กรรณิการ์ถามด้วยสีหน้ายิ้มๆ พลางยกแก้วไวน์ขึ้นจิบ

“ไม่ได้หิวค่ะ บัวแค่อยากรู้ว่าอาหารในผับเขาปรุงยังไงเฉยๆ เผื่อได้ไอเดียไว้ทำเมนูใหม่” เสียงของฉัตรชนกราบเรียบ แต่ดวงตาเต็มไปด้วยความตั้งใจ

เมื่อจานแรกเป็นสปาเกตตีขี้เมาทะเลใส่เบคอน เธอใช้ส้อมตักอาหารขึ้นชิม ก่อนคิ้วเรียวจะขมวดเข้าหากัน

“ทำไมเขาใส่เบคอนมากับอาหารทะเล ไม่เห็นจะเข้ากันเลย”

“ยังไง ไหนน้าชิมดูซิ” กรรณิการ์ทำท่าทางเหมือนอยากลองชิมดูบ้าง ฉัตรชนกจึงรีบม้วนเส้นสปาเกตตีขึ้นป้อนน้าของตัวเองอย่างไม่คิดอะไร

“เป็นไงคะ” เธอถามด้วยแววตาลุ้นนิดๆ

“ก็อร่อยออก” กรรณิการ์ที่เพิ่งกลืนสปาเกตตีลงคอตอบ เธอเอียงใบหน้าเข้าใกล้หลานเล็กน้อยด้วยเสียงเพลงที่ดังก้อง “ทำไมถึงบอกว่าไม่เข้ากันล่ะ”

“มันก็อร่อยอยู่บ้างค่ะ แต่บัวว่ายังไม่กลมกล่อม ตัวซอสมันเกินไป แถมยังเผ็ดเกินไปอีก ทำให้ลิ้นชาจนรับรสของวัตถุดิบไม่ได้” เชฟสาววิจารณ์เสียงเรียบ สายตายังคงจับอยู่ที่จานตรงหน้าอย่างนักวิชาการ “เหมือนยังอร่อยไม่สุด”

กรรณิการ์ฟังหลานพลางยกไวน์ขึ้นจิบอีกอึก

“เพราะเราดื่มแต่น้ำเปล่าหรือเปล่า ลองกินกับไวน์ดูสิ อาจจะเข้ากันก็ได้”

“ไม่ดีกว่าค่ะ เดี๋ยวจะขับรถกลับไม่ไหว”

“เด็กดีของน้านี่นะ” น้าหญิงคนสวยคลี่ยิ้มพลางส่ายหน้า “อายุจะสามสิบแล้วแท้ๆ ยังไม่ยอมดื่มอีก แล้วแบบนี้เมื่อไรจะมีแฟนกับเขาได้เสียที”

“ไม่เห็นจะเกี่ยวกันเลยค่ะ และอีกอย่าง ไม่ใช่บัวดื่มไม่เป็น แค่ดื่มไม่เก่งเท่านั้นเอง” ฉัตรชนกยิ้มบางๆ แล้วก้มหน้าตักอาหารอีกคำ ทั้งที่รู้ว่ารสชาติมันไม่ได้ดีขึ้นเลยสักนิด แต่เพราะไม่อยากให้เป็นฟูดเวสต์

ดวงตาคมกวาดมองไปรอบกาย หลายคนที่สั่งเมนูเดียวกันนี้ก็กินกันอย่างเอร็ดอร่อย แปลกใจว่าทำไมทุกคนกินอย่างอร่อยได้ขนาดนั้น หรือเพราะความเมากับบรรยากาศในเวลานี้กัน

ตอนนั้นเอง อยู่ดีๆ เธอก็ฉุกคิดขึ้นได้ว่าอาหารที่กินได้ไม่กี่คำอาจไม่ได้แปลว่ามันไม่อร่อย แต่อาจเป็นเพราะความอยากกินในเวลานั้นๆ มีไม่เท่ากัน อย่างเช่นเธอที่ไม่ได้ดื่มแอลกอฮอล์ จึงรู้สึกว่าอาหารจานตรงหน้าเลี่ยนและเผ็ดเกินไป ซึ่งอาจเหมือนอย่างลูกค้าในคืนนั้น หญิงสาวที่เธอเกือบ

มีปากเสียงด้วย

หญิงคนนั้น บางทีอาจไม่ชอบกลิ่นบางอย่าง หรืออารมณ์ในตอนนั้นไม่พร้อมจะกินต่อ ซึ่งนั่นก็เป็นเหตุผลส่วนตัว เธอที่เป็นคนรังสรรค์อาหารมีหน้าที่ปรุงอาหารให้ออกมาดีที่สุด เมื่ออาหารถูกเสิร์ฟลงจาน หน้าที่นั้นของเธอจึงถือว่าจบลงแล้ว คนกินจะชอบมันหรือไม่นั้น เธอก็ไม่ควรไปคาดคั้นขอคำอธิบายเหมือนอีกฝ่ายทำอะไรผิดแบบนั้น

และยิ่งได้เห็นจานอาหารที่เหลือไว้ครึ่งหนึ่งของตัวเองในคืนนี้ ฉัตรชนกก็เริ่มรู้สึกผิดที่วันนั้นแสดงกิริยาไม่ดีออกไป

ไม่นานนัก กลุ่มเพื่อนของกรรณิการ์ก็ทยอยกันมาถึง เป็นหญิงวัยกลางคนแต่งตัวจัด แต่ละคนดูมีการงานที่มั่นคง พรมน้ำหอมราคาแพงจนกลิ่นฟุ้งกระจาย เสียงหัวเราะของพวกเธอก้องไปทั่วโต๊ะ เมื่อเห็นว่ากรรณิการ์ควงสาวหน้าคมดูอ่อนวัยมาด้วยก็ต่างแปลกใจ เพราะไม่มีใครเจอฉัตรชนกตอนโตมานานแล้ว

คนถูกแนะนำว่าเป็นหลานยกมือไหว้ทุกคนอย่างสุภาพ ยิ้มบางๆ ก่อนจะนั่งฟังบทสนทนาที่คละเคล้าไปด้วยเรื่องงาน เรื่องเศรษฐกิจของคนในกลุ่ม ส่วนกรรณิการ์ก็ไม่พลาดจะบ่นเรื่องแฟนที่คืนนี้มาในงานเดียวกันแต่กลับเลือกนั่งอีกมุมของผับ เหมือนทุกคนต่างรู้ดีว่าคู่นี้งอนกันบ่อย จึงพากันปลอบใจและชวนให้ยกดื่มเท่านั้น

กระทั่งผ่านไปไม่นาน จู่ๆ บทสนทนาก็วกมาที่ฉัตรชนกโดยไม่ทันตั้งตัว

“จริงสิ ตอนนี้หลานฉันกำลังหาทำเลเปิดร้านของตัวเองอยู่ แถวต่างจังหวัดที่ไม่ไกลกรุงเทพฯ มาก ใครมีที่โซนไหนแนะนำบ้างไหม” กรรณิการ์พูดขึ้นกลางวง ด้วยรู้ดีว่าเพื่อนในกลุ่มนี้คอนเนกชันดีแค่ไหน

“ฉันมีนะ โซนมวกเหล็กใกล้ๆ กับเขาใหญ่” เพื่อนคนหนึ่งเอ่ยตามมาพลางเอนตัวมาทางฉัตรชนก “หลานของน้าเป็นนายหน้าขายที่ดินที่นั่น โซนนั้นวิวดีอากาศดี จะเปิดคาเฟหรือบิสโทรก็น่าจะขายได้”

ฉัตรชนกยิ้มบางๆ พยักหน้าน้อยๆ อย่างที่เก็บข้อมูลไว้ในหัว “ขอบคุณมากค่ะ บัวจะลองเก็บไปคิดดูนะคะ”

บทสนทนาไหลเรื่อยไป จนกระทั่งไฟบนเวทีเริ่มหรี่ลง เสียงพูดของพิธีกรดังขึ้นประกาศชื่อดีเจในค่ำคืนนี้ และทันทีที่ชื่อถูกเอ่ย เสียงกรี๊ดในร้านก็ดังลั่น

ดีเจคนใหม่ขึ้นประจำแท่นควบคุม เสียงมิกซ์จากแผ่นแรกดังขึ้นพร้อมจังหวะเบสที่สะเทือนพื้น แสงจากสปอตไลต์สาดลงบนร่างสะโอดสะองของหญิงสาวในชุดกระโปรงหนังสีดำกับเกาะอกสีแดงเข้ม สีของชุดตัดกับผิวขาวผ่อง ริมฝีปากอิ่มที่คลี่ยิ้มบางใต้หน้ากากจิ้งจอกครึ่งหน้ายามพูดผ่านไมค์พานให้ทุกสายตาจับจ้องโดยไม่ต้องพยายาม

ท่วงท่าของหล่อนยามขยับตามจังหวะเพลงดูพลิ้วไหวชวนให้ใจเต้นแรง เหมือนเจ้าตัวกำลังร่ายเวทมนตร์ในอากาศ เสน่ห์นั้นช่างเย้ายวนใจจนคนบางคนแทบไม่ละสายตา

“มองใหญ่เลย” กรรณิการ์รีบหันมาสะกิดไหล่หลานสาว เมื่อเห็นอีกฝ่ายมองดีเจสาวบนเวทีตาไม่กะพริบ “ชอบเหรอ”

ฉัตรชนกหัวเราะอย่างเก้อเขินในลำคอ “เปล่าค่ะ แค่รู้สึกว่าเธอหุ่นดี แต่ดูไม่มีกล้ามเนื้อเอาซะเลย ควรกินโปรตีนกับออกกำลังกายเพิ่ม”

เธอพูดไปอย่างนั้น แต่ในใจกลับพิจารณาบางอย่างอยู่ในหัว ขนาดว่าหุ่นของอีกคนไม่ได้ฟิตแอนด์เฟิร์มมากนักยังดึงดูดสายตาเธอขนาดนี้ ถ้าฟิตหุ่นขึ้นอีกนิดจะน่ามองขนาดไหน แต่วินาทีต่อมาเธอก็ต้องสลัดความคิดนั้นไป พลันแปลกใจว่าทำไมตัวเองถึงรู้สึกสนใจดีเจคนนี้ขึ้นมา ทั้งที่ไม่เคยมีครั้งไหนเลยที่เธอจะสนใจรูปร่างของคนอื่นแบบนี้

ทั้งยังรู้สึกหัวใจเต้นสะดุดแปลกๆ อย่างไม่มีเหตุผล รูปร่างส่วนสูงแบบนั้น ริมฝีปากนั้น เธอรู้สึกเหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

“เหมือนจะชื่อหูหลี่ เป็นดีเจดังของไต้หวัน น้ารู้เพราะว่ายายแว่นเขาชอบ” กรรณิการ์พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเคืองๆ ไม่ใช่เพราะไม่ชอบดีเจคนที่

กล่าวถึง แต่เพราะไม่สบอารมณ์ที่ต้องเอ่ยถึงคนรักของตัวเองที่กำลังงอนกันอยู่

“จริงๆ เป็นคนไทยนี่แหละ แต่ไปดังที่นู่น นานๆ ทีถึงจะมาโชว์เล่นเพลงที่กรุงเทพฯ” เพื่อนของน้าคนหนึ่งพูดเสริม “ตัวจริงก็สวยนะ แต่ไม่ค่อยเปิดหน้ากากให้ใครเห็นเท่าไร”

บนเวที ดีเจสาวคนนั้นเงยหน้าขึ้นพอดีกับจังหวะที่ฉัตรชนกเผลอมองไป สปอตไลต์สะท้อนผ่านขอบหน้ากาก ทอดแสงตรงมายังโต๊ะของเธอในชั่วขณะเดียวกันนั้นสายตาทั้งคู่สบกัน แววตาภายใต้หน้ากากนั้นมีบางอย่างที่ทำให้ฉัตรชนกเผลอกลั้นหายใจโดยไม่รู้ตัว ขณะที่กรรณิการ์ไม่ทันสังเกตเพราะมัวแต่แกล้งซบไหล่หลานให้แฟนสาวหล่อที่นั่งอยู่อีกมุมเห็นชัดๆ

แต่ภาพของทั้งสองไม่ได้มีเพียงแฟนของกรรณิการ์เท่านั้นที่มองเห็นมันสะท้อนเข้าตาดีเจสาวบนเวทีอย่างจัง หล่อนหยุดมือจากเครื่องมิกซ์เสียงเพียงวูบเดียว แววตาภายใต้หน้ากากสั่นไหวไปชั่วขณะ ก่อนที่เสียงเพลงจะดังขึ้นอีกครั้งราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เวลาผ่านไป เสียงดนตรีค่อยๆ คลายลงจากจังหวะหนักแน่นเป็นทำนองนุ่มนวลที่พอให้ร่างกายขยับตาม

บนเวที ดีเจสาวในหน้ากากจิ้งจอกยังคงขยับกายให้เคลื่อนไหวไปตามเสียงเพลง เอวคอดไหวเบาๆ พร้อมกับโยกไหล่บางอย่างอ่อนช้อย ในชุดเกาะอกแนบกับผิวเนียนท่ามกลางความมืดสลัว มันทำให้หล่อนดูเซ็กซี่กว่าใครทั้งหมด

เสน่ห์ของหล่อนคนนี้ไม่ได้อยู่แค่ปลายนิ้วที่กำลังมิกซ์เพลง แต่ยังอยู่ในรอยยิ้มหวานๆ หลังขอบแก้วเหล้าที่ถูกยกขึ้นจดริมฝีปาก เครื่องดื่มแต่ละแก้วถูกส่งขึ้นมาอย่างไม่ขาดสายจากสาวสวยสาวหล่อทั่วร้าน ราวกับเป็นการสักการะเสน่ห์ของดีเจสาวในร่างปีศาจจิ้งจอกแสนแพรวพราวน่าหลงใหล

จนถึงช่วงพัก เสียงแก้วชนกันยังดังคลอไปกับเสียงหัวเราะที่กระจัด

กระจายอยู่ทั่วร้าน มีพนักงานเสิร์ฟสาวคนหนึ่งเดินตรงมายังโต๊ะของฉัตรชนก ก่อนวางขวดเหล้าแบรนด์ดังขวดหนึ่งไว้ตรงหน้า

“ขวดนี้เราไม่ได้สั่งนะคะ” กรรณิการ์เอ่ยขึ้นทันที สีหน้าเต็มไปด้วยความสงสัย เพราะโต๊ะนี้สั่งแต่น้ำเปล่ากับไวน์ไปเท่านั้น

“ขวดนี้มีคนฝากมาค่ะ” พนักงานเสิร์ฟสาวพูดเสียงเบา กวาดตามองหาคนที่คาดว่าจะเป็นเจ้าของ “บอกว่าขอเลี้ยงเชฟฉัตรแทนข้าวกะเพราเนื้อวันนั้น ที่เก็บเงินไปแค่บาทเดียว”

คำพูดนั้นทำให้ทุกสายตาบนโต๊ะหันมาทางฉัตรชนกเป็นตาเดียว

คนถูกกล่าวถึงหยุดชะงัก มุมปากคลายออกอย่างไม่แน่ใจ แต่เพียงเสี้ยววินาที ภาพเก่าๆ ก็ย้อนกลับมา ผู้หญิงคนนั้นที่กินกะเพราเนื้อฝีมือเธอไปเพียงสองคำแล้วลุกจากโต๊ะโดยไม่เหลียวกลับ หญิงสาวคนนั้นคือคนเดียวกับดีเจในคืนนี้นี่เอง

เธอเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง มองตรงไปยังเวทีที่ตอนนี้ว่างเปล่า เสียงเพลงเบาๆ ถูกเปิดแทนที่ ดีเจสาวหน้ากากจิ้งจอกกำลังเดินลงจากแท่นดีเจไปยังโซนด้านหลัง

ภาพนั้นทำให้หัวใจของฉัตรชนกเต้นแรงขึ้นอย่างไม่มีเหตุผล เธอต้องทำอะไรสักอย่าง

“เดี๋ยวบัวมานะคะ”